

เจ็ดสิบปีที่ถูกลืมของเมืองไทร

Jeff Pippenger

2023-08-12

เจ็ดสิบปีแห่งเมืองไทรที่ถูกลืมเลือน

บรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งหลายต่างชี้ถึงอวสานของโลก

“ผู้เผยพระวจนะโบราณแต่ละท่านมิได้กล่าวเพื่อยุคสมัยของตนเองมากเท่ากับเพื่อยุคสมัยของเรา เพื่อว่าการพยากรณ์ของท่านทั้งหลายจะมีผลบังคับสำหรับเรา ‘บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ได้บังเกิดแก่เขาทั้งหลายเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้ถูกบันทึกไว้เพื่อเตือนสติเรา ผู้ซึ่งปลายยุคทั้งหลายได้มาถึงแล้ว’ 1 Corinthians 10:11. ‘สิ่งเหล่านี้ได้ทรงสำแดงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่เพื่อตนเอง แต่เพื่อพวกเรา ท่านทั้งหลายจึงได้รับใช้ในสิ่งเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ได้มีผู้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายแล้วโดยคนเหล่านั้นที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่าน โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงถูกส่งมาจากสวรรค์ เป็นสิ่งซึ่งพวกทูตสวรรค์ก็ปรารถนาจะฟังดู’ 1 Peter 1:12....”

“พระคัมภีร์ได้รวบรวมและผูกมัดชุมนุมทรัพย์ทั้งหลายของตนไว้ด้วยกันสำหรับชนรุ่นสุดท้ายนี้ บรรดาเหตุการณ์อันยิ่งใหญ่และกิจกรรมอันศักดิ์สิทธิ์น่าเกรงขามทั้งปวงในประวัติศาสตร์พันธสัญญาเดิม ได้เกิดขึ้นมาแล้ว และกำลังเกิดขึ้นอีกในคริสตจักรในวาระสุดท้ายเหล่านี้” Selected Messages, book 3, 338, 339.

หนังสือทุกเล่มในพระคัมภีร์สิ้นสุดลงในพระธรรมวิวรณ์

“ในพระธรรมวิวรณ์ บรรดาพระธรรมทั้งสิ้นของพระคัมภีร์มาบรรจบและสิ้นสุดลง” กิจการของอัครทูต, 585.

ข่าวสารคำเตือนสุดท้ายสำหรับชาวโลกทั้งสิ้นถูกระบุไว้ในวิวรณ์ บทที่สิบแปด

ภายหลังสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีอำนาจยิ่งใหญ่ และแผ่นดินโลกก็สว่างไสวด้วยรัศมีของท่าน และท่านร้องประกาศด้วยเสียงอันเข้มแข็งว่า “บาบิโลนมหานครพินาศแล้ว พินาศแล้ว และได้กลายเป็นที่สถิตของพวกมาร และเป็นที่พักของวิญญาณโสโครกทุกอย่าง และเป็นกรงของนกทุกชนิดที่ไม่สะอาดและน่ารังเกียจ เพราะว่าบรรดาประชาชาติทั้งปวงได้ดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธของการล่วงประเวณีของนาง และบรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนาง และบรรดาพ่อค้าแห่งแผ่นดินโลกได้มั่งคั่งขึ้นเพราะความฟุ่มเฟือยอันอุดมของนาง” วิวรณ์ 18:1-3

วลี “บาบิโลนมหานคร” หมายถึงคริสตจักรโรมันคาทอลิก และในอิสยาห์บทที่ยี่สิบสาม “บาบิโลนมหานคร” ได้รับการพรรณนาโดยใช้เมืองไทรเป็นภาพแทน

ภาวะเกี่ยวกับเมืองไทร จะคร่ำครวญเกิด โอ สำเภาแห่งहारชิช เพราะเมืองนั้นถูกทำลายเสียแล้ว จนไม่มีเรือน ไม่มีทางเข้า จากแผ่นดินคิธิมได้มีการสำแดงเรื่องนี้แก่เขาทั้งหลาย จงนิ่งเสียเกิด โอ ชาวเกาะเอ๋ย คือเจ้าผู้ซึ่งบรรดาพ่อค้าแห่งไซดอน ผู้ข้ามทะเลไปมา ได้ทำให้มั่งคั่ง และบนหัวง่าอันกว้างใหญ่ เมล็ดพืชแห่งสิโรหะ ผลเกี่ยวของแม่น้ำ เป็นรายได้ของนาง และนางเป็นตลาดค้าขายของบรรดาประชาชาติ โอ ไซดอนเอ๋ย จงอับอายเกิด เพราะทะเลได้กล่าวแล้ว คือบ่อมกำลังแห่งทะเลกล่าวว่า “เราไม่ได้เจ็บครรภ์ และไม่ได้คลอดบุตร เรามิได้เลี้ยงดูชายหนุ่ม และมีได้อภิบาลหญิงพรหมจารี” เมื่อขานนี้ไปถึงอียิปต์

เขาทั้งหลายจะเจ็บปวดอย่างยิ่งเมื่อได้ยินข่าวเรื่องเมืองไทรเซ จงข้ามไปยังทาร์ซัสเกิด จงคร่ำครวญเกิด โอ ชาวเกาะเอีย นี่หรือคือนครอันรื่นเริงของพวกเจ้า ซึ่งมีความเป็นมาแต่กาลโบราณยิ่งนัก? เท้าของนางเองจะพานางไปไกล เพื่อไปอาศัยอยู่ต่างแดน ผู้ใดได้วางแผนการนี้ต่อสู้อเมืองไทรเซ เมืองผู้สวมมงกุฎ ซึ่งพ่อค้าของนางเป็นเจ้านาย และบรรดาพ่อค้าของนางเป็นผู้มีเกียรติแห่งแผ่นดินโลก? พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงดำริไว้แล้ว เพื่อจะทำให้ความเยอหยิ่งแห่งศักดิ์ศรีทั้งสิ้นต่างพรวน และเพื่อนำบรรดาผู้มีเกียรติแห่งแผ่นดินโลกลงสู่ความดูหมิ่น โอ ธิดาแห่งทาร์ซัสเอีย จงไหลผ่านแผ่นดินของเจ้าเหมือนแม่น้ำเกิด กำลังคำจูนไม่มีอีกต่อไปแล้ว พระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ออกเหนือทะเล พระองค์ได้ทรงทำให้ราชอาณาจักรทั้งหลายสะเทือน พระเยโฮวาห์ได้ทรงมีพระบัญชาต่อสู้อเมืองพาดินชัยนั้น ให้ทำลายที่กำบังอันเข้มแข็งของมันเสีย และพระองค์ตรัสว่า “โอ หญิงพรหมจารีผู้ถูกบีบคั้น ธิดาแห่งไซดอนเอีย เจ้าจะไม่รื่นเริงอีกต่อไป จงลุกขึ้น ข้ามไปยังคิทธิม แม้ทีนั้นเจ้าก็จะเป็นผู้มีความสงบพักผ่อน” จงดูแผ่นดินของชาวเคลเดีย ประชาชนนี้เดิมหาได้มีไม่ จนกระทั่งอัสซีเรียได้ก่อตั้งขึ้นเพื่อผู้ที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เขาทั้งหลายได้ตั้งหอคอยของมันขึ้น เขาทั้งหลายได้ยกพระราชวังของมันขึ้น และเขาได้ทำให้มันกลายเป็นซากปรักหักพัง จงคร่ำครวญเกิด โอ สำเภาแห่งทาร์ซัส เพราะที่กำบังของเจ้าถูกทำลายเสียแล้ว และอยู่มาในวันนั้น เมืองไทรเซจะถูกลิ้มเสียเจ็ดสิบปี ตามจำนวนวันของกษัตริย์องค์หนึ่ง เมื่อสิ้นสุดเจ็ดสิบปีแล้ว เมืองไทรเซจะร้องเพลงเหมือนหญิงแพศยา “จงหยิบพิณ เดินเวียนไปรอบนครเกิด โอ หญิงแพศยาที่ถูกลิ้ม จงบรรเลงให้ไพเราะ ร้องเพลงหลายบท เพื่อเจ้าจะเป็นที่ระลึกได้อีก” และอยู่มาเมื่อสิ้นสุดเจ็ดสิบปี พระเยโฮวาห์จะทรงเยี่ยมเยียนไทรเซ และนางจะกลับไปหารายได้ของนาง และจะเล่นซู้กับบรรดาราชอาณาจักรทั้งสิ้นของโลกบนพื้นพิภพ และสินค้าของนางกับค่าจ้างของนางจะเป็นของบริสุทธิ์ถวายแด่พระเยโฮวาห์ จะไม่ถูกสะสมไว้หรือเก็บรักษาไว้ เพราะสินค้าของนางจะเป็นสำหรับคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่เบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อจะได้กินอย่างอิ่มบริบูรณ์ และเพื่อเครื่องนุ่งห่มอันยังยืน อีสยาห์ 23:1-18

ซิสเตอร์ไวท์เขียนว่า

“เหตุการณ์ยิ่งใหญ่ทั้งปวงและเหตุการณ์อันเคร่งขรึมสำคัญทั้งหลายในประวัติศาสตร์พันธสัญญาเดิม ได้เคยเกิดขึ้นแล้ว และกำลังเกิดขึ้นอีกในคริสตจักรในยุคสุดท้ายเหล่านี้”

อิสยาห์บทที่ยี่สิบสามกล่าวถึงความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ขององค์การสหประชาชาติ สันตะสำนัก สหรัฐอเมริกา และอิสลาม เพื่อจะตระหนักถึงความจริงเหล่านี้ จำเป็นต้องให้อรรถาธิบายโดยการดลใจนิยามสัญลักษณ์บางประการในบทนี้เสียก่อน เมื่อสัญลักษณ์ต่าง ๆ ได้รับการนิยามแล้ว ลำดับของเหตุการณ์ก็เข้าใจได้ค่อนข้างตรงไปตรงมา สัญลักษณ์ในบทนี้ที่จำเป็นต้องได้รับการนิยามมีดังนี้:

ภาระหนัก, เมืองไทรเซ, หญิงแพศยา, ชาวอัสซีเรีย, แผ่นดินของชาวเคลเดีย, หอคอยและราชวัง, ทาร์ซัส, พืชผลแห่งสิโห์, แผ่นดินคิทธิม, ไซดอน, นครแห่งพ่อค้า, ชาวลือจากอียิปต์และชาวลือจากเมืองไทรเซ, การคร่ำครวญ, ธิดา, เจ็ดสิบปี, สมัยของกษัตริย์องค์หนึ่ง, การหลงลืม, และการระลึกอีกครั้ง

คำว่า “ภาระ” ในข้อหนึ่งบ่งชี้ถึงคำพยากรณ์แห่งหายนะที่มีต่ออาณาจักรไทรเซ

ภาระ: H4853—มาจาก H5375; ภาระ; โดยเฉพาะคือบรรณาการ หรือ (ในความหมายเชิงนามธรรม) การแบกหาม; ในเชิงเปรียบเทียบคือถ้อยคำประกาศ โดยมากเป็นคำพิพากษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทเพลง; ในทางจิตใจคือความปรารถนา: - ภาระ, กวาดพาไป, คำพยากรณ์, X พวกเขาดังไว้, บทเพลง, บรรณาการ.

ภาระแห่งเมืองไทรเซเป็นหนึ่งในหลายตอนของพระคัมภีร์ที่ระบุถึงการพิพากษาครั้งสุดท้ายของคริสตจักรโรมันคาทอลิก “ภาระ” ตามการใช้และตามความหมาย คือคำพยากรณ์ และโดยหลักแล้วเป็นคำพยากรณ์แห่งหายนะ

ในพระธรรมอิสยาห์มี "ภาระ" อยู่สิบเอ็ดครั้ง และมีอีกแปดครั้งที่คำนี้ถูกใช้เพื่อพรรณนาถึงภาระที่แบกไว้บนบาทหึ่งสิบเอ็ดครั้งที่คำว่า "ภาระ" ปรากฏในความหมายเป็นคำพยากรณ์แห่งหายนะ ได้แก่ อิสยาห์ 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6 และแน่นอน บทที่ยีสบสาม ซึ่งเป็นที่ที่เราพบภาระแห่งเมืองไทระ เป็นการสมควรที่จะรวบรวมคำพยากรณ์แห่งหายนะทั้งปวงของอิสยาห์ไว้ด้วยกัน เพื่อประเมินว่ากำลังอำนาจใดถูกเป็นตัวแทนไว้ในยุคสุดท้าย คำพยากรณ์แห่งหายนะสิบเอ็ดประการเป็นเรื่องยากที่จะกล่าวครอบคลุมทั้งหมดในคราวเดียว ดังนั้นข้าพเจ้าจะให้คำนิยามโดยสังเขปของคำพยากรณ์แห่งหายนะแต่ละประการ เพื่อวางบริบทสำหรับบทที่ยีสบสาม

ในบทที่ยีสบสาม

คำพยากรณ์แห่งความพิณาสที่กล่าวโทษบาบิโลนนั้นหมายถึงบาบิโลนสมัยสุดท้ายในวาระสิ้นโลก ซึ่งก็คือหญิงแพศยาแห่งโรม อันได้รับการพรรณนาไว้ด้วยเช่นกันในวิวรณ์บทที่ยีสบเจ็ด

แล้วมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบนั้นมาพูดกับข้าพเจ้า กล่าวว่า "มานี่เถิด เราจะแสดงให้ท่านเห็นการพิพากษาหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ที่นั่งอยู่บนน้ำมากหลายคืบนั้น ผู้ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนาง และชาวแผ่นดินโลกก็ได้เมามายด้วยเหล้าองุ่นแห่งการล่วงประเวณีของนาง" แล้วท่านก็พาข้าพเจ้าไปในพระวิญญูณยังถิ่นทุรกันดาร และข้าพเจ้าเห็นหญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้มตัวหนึ่ง ซึ่งเต็มไปด้วยชื่อต่าง ๆ แห่งการหมิ่นประมาทพระเจ้า มีเจ็ดหัวและสิบเขา และหญิงนั้นแต่งกายด้วยสีม่วงและสีแดงเข้ม ประดับด้วยทองคำ ไข่มุกนิลค่า และไข่มุก ถือถ้วยทองคำใบหนึ่งในมือของนาง ซึ่งเต็มไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและมลทินแห่งการล่วงประเวณีของนาง และที่หน้าผากของนางมีชื่อหนึ่งเขียนไว้ว่า "ชื่อลึกลับ นครบาบิโลนผู้ยิ่งใหญ่ มารดาแห่งหญิงแพศยาและสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายของแผ่นดินโลก" วิวรณ์ 17:1-5

ข้าพเจ้าจำเป็นต้องออกนอกประเด็นไปเล็กน้อย จุดมุ่งหมายของการศึกษาคำพยากรณ์เกี่ยวกับเมืองไทระนั้น ใ นที่สุดแล้วก็เพื่อให้ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของสหรัฐอเมริกาสอดคล้องกับประวัติศาสตร์ของคริสตจักรเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เราจะแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลของสหรัฐอเมริกาคือเขาหนึ่งของสัตว์ร้ายที่มีลักษณะเหมือนลูกแกะในวิวรณ์บทที่ยีสบสาม และว่าลัทธิโปรเตสแตนต์ซึ่งออกมาจากยุคมืดนั้นเป็นอีกเขาหนึ่ง เขาแห่งลัทธิโปรเตสแตนต์ได้กลายเป็นแอ๊ดเวนตีสแบบมิลเลอไรต์ ณ จุดที่พวกโปรเตสแตนต์ของสหรัฐอเมริกาศูบเอาสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง เมื่อเราได้วางสิ่งนั้นไว้แล้ว เรา จะแสดงให้เห็นว่าประวัติศาสตร์ของเขาแห่งโปรเตสแตนต์และประวัติศาสตร์ของเขาแห่งพรรคีพิบัติกันดำเนิน ขนานกันไป และมีลักษณะเชิงพยากรณ์ที่ขนานกันด้วย เพราะท้ายที่สุดแล้ว เขาทั้งสองอยู่บนสัตว์ร้ายตัวเดียวกัน อันเป็นตัวแทนว่าทั้งสองเขานี้ร่วมสมัยกัน ข้าพเจ้าจะยกตัวอย่างหนึ่งของความขนานกันนี้ระหว่างเขาแห่งคริสตจักรและรัฐในสหรัฐอเมริกา ทั้งสองต่างก็ "ลึ้ม" ในแบบของตนเอง!

อิสยาห์บทที่ยีสบสามเป็นจุดเชิงพยากรณ์ที่บ่งชี้ว่าอำนาจของสันตะปาปาถูกกลืนเลื่อนไปเป็นเวลาเจ็ดสิบปี และในช่วงเจ็ดสิบปีเชิงสัญลักษณ์นั้น มนุษย์ก็ลึ้มตำแหน่งสันตะปาปาและลึ้มว่าเหตุโดยยุคมืดจึงถูกเรียกว่ายุคมืด คำขวัญของเขาแห่งโปรเตสแตนต์เมื่อพวกเขาแยกออกจากคริสตจักรคาทอลิกคือ "พระคัมภีร์ และพระคัมภีร์เท่านั้น" พวกเขาลึ้มไปว่าพระคัมภีร์เปิดเผยให้เราทราบตำแหน่งสันตะปาปาแท้จริงแล้วคืออะไร พวกเขาลึ้มข่าวสารซึ่งถูกจารึกไว้ในเอกสารศักดิ์สิทธิ์ที่ได้ทรงมอบหมายไว้แก่พวกเขา และซึ่งพวกเขาอ้างตนว่าเป็นผู้พิทักษ์ปกป้องอย่างเข้มแข็งที่สุด

“บรรดาผู้ที่เกิดความสับสนในความเข้าใจพระวจนะ ผู้ซึ่งไม่มองเห็นความหมายของปฏิปักษ์พระคริสต์ ย่อมจะวางตนอยู่ฝ่ายปฏิปักษ์พระคริสต์อย่างแน่นอน บัดนี้ไม่มีเวลาแล้วสำหรับเราที่จะกลมกลืนไปกับโลก ดาเนียลกำลังยืนอยู่ในส่วนของตนและในตำแหน่งของตน คำพยากรณ์ของดาเนียลและของยอห์นจะต้องได้รับความเข้าใจ คำพยากรณ์เหล่านี้อธิบายซึ่งกันและกัน คำพยากรณ์เหล่านี้มอบความจริงแก่โลก ซึ่งทุกคนควรเข้าใจ คำพยากรณ์เหล่านี้จะต้องเป็นพยานในโลก โดยการสำเร็จเป็นจริงของคำพยากรณ์เหล่านี้ในวาระสุดท้ายนี้ คำพยากรณ์เหล่านี้จะอธิบายตนเอง”
Kress Collection, 105.

ในทำนองเดียวกัน เขาแห่งพรครีฟบลีกั้นซึ่งเป็นตัวแทนของรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา นั้น ถูกกำหนดให้เป็นรัฐบาลของประชาชนและเพื่อประชาชน แต่บรรดาพลเมืองของสหรัฐอเมริกาก็ได้ล้มเลิกเอกสารอันศักดิ์สิทธิ์ที่พวกเขาได้รับมอบหมายให้พิทักษ์รักษาเช่นกัน เอกสารอันศักดิ์สิทธิ์นั้นคือรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา และหลักการประจำของรัฐบาลซึ่งถูกออกแบบมาให้เป็นไปเพื่อประชาชนนั้น คือการแยกแยะระหว่างศาสนจักรกับรัฐ พวกเขาได้ล้มเลิกเอกสารแห่งรัฐธรรมนูญที่ตนได้รับมอบหมายให้ดูแลรักษา และที่ตนประกาศตนว่าเป็นผู้พิทักษ์ด้วย.

“และพึงจดจำไว้เถิดว่า โรม โอ้อวดอยู่เสมอว่านางไม่เคยเปลี่ยนแปลง หลักการของเกรกอรีที่ 7 และอินโนเซนต์ที่ 3 ยังคงเป็นหลักการของคริสตจักรโรมันคาทอลิก และหากนางมีอำนาจ นางก็จะนำหลักการเหล่านั้นมาปฏิบัติด้วยความเข้มแข็งไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าที่เคยทำมาในศตวรรษก่อน ๆ โปรเตสแตนต์แทบไม่รู้เลยว่าพวกเขากำลังทำอะไร เมื่อพวกเขาเสนอที่จะยอมรับความช่วยเหลือจากโรมในงานแห่งการยกย่องวันอาทิตย์ ขณะที่พวกเขามุ่งมั่นจะให้จุดประสงค์ของตนสำเร็จนั้น โรมกำลังหมายจะสถาปนาอำนาจของนางขึ้นใหม่ เพื่อหวังคืนความเป็นใหญ่สูงสุดที่สูญหายไป ขอเพียงให้มีการวางหลักการขึ้นในสหรัฐอเมริกาว่าคริสตจักรอาจใช้อำนาจของรัฐหรือควบคุมอำนาจนั้นได้ ว่าการถือปฏิบัติทางศาสนาอาจถูกบังคับโดยกฎหมายฝ่ายบ้านเมือง กล่าวโดยย่อคือ ว่าอำนาจของคริสตจักรและรัฐจะต้องครอบงำมโนธรรม แล้วชัยชนะของโรมในประเทศนี้ก็เป็นสิ่งที่รับประกันได้”

“พระวจนะของพระเจ้าได้ทรงให้คำเตือนถึงอันตรายที่กำลังใกล้เข้ามาแล้ว; หากคำเตือนนี้ถูกเพิกเฉย โลกโปรเตสแตนต์จะได้เรียนรู้ว่าจุดมุ่งหมายที่แท้จริงของโรมคืออะไร ก็ต่อเมื่อสายเกินกว่าจะหลีกเลี่ยงจากบ่วงได้ นางกำลังเติบโตขึ้นสู่อำนาจอย่างเงียบ ๆ หลักคำสอนของนางกำลังแผ่อิทธิพลอยู่ในหอประชุมฝ่ายนิติบัญญัติ ในคริสตจักรทั้งหลาย และในจิตใจของมนุษย์ นางกำลังก่อสร้างโครงสร้างอันสูงตระหง่านและมั่นคงของนางขึ้น ในส่วนลึกอันลึกลับซึ่งการขมเหงในอดีตของนางจะถูกกระทำซ้ำอีก โดยลอบเร้นและโดยไม่มีที่สงสัย นางกำลังเสริมกำลังของตนเพื่อส่งเสริมจุดประสงค์ของตนเอง เมื่อถึงเวลาที่นางจะลงมือโจมตี สิ่งหึ่งปางที่นางปรารถนา ก็คือฐานะอันได้เปรียบ และบัดนี้สิ่งนั้นก็กำลังถูกมอบให้นางแล้ว อีกไม่นานเราจะได้เห็น และจะได้ประสพ ว่าจุดมุ่งหมายขององค์ประกอบฝ่ายโรมันคืออะไร ผู้ใดก็ตามที่จะเชื่อและเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า ก็จะต้องเผชิญการติเตียนและการขมเหงด้วยเหตุนี้”
The Great Controversy, 581.

หากท่านสามารถสืบค้นพจนานุกรมใด ๆ ที่ตีพิมพ์ก่อนปี 1950 และตรวจดูคำว่า “หญิงที่แต่งกายด้วยสีแดงเข้ม” หรือวลีใกล้เคียงจากวารณับทที่สิบเจ็ด พจนานุกรมก่อนปี 1950 ทุกเล่มล้วนระบุว่าคริสตจักรโรมันคาทอลิกคือหญิงแพศยาแห่งวารณับทที่สิบเจ็ด สหรัฐอเมริกา สัตว์ร้ายจากแผ่นดินที่มีสองขาในวารณับทที่สิบสาม ได้ล้มเลิกตัวของตน ไม่ว่าจะเป็เขาแห่งโปรเตสแตนต์นิยม หรือเขาแห่งสาธารณรัฐนิยมก็ตาม

สถาบันทั้งสองนี้ถือกำเนิดขึ้นจากการต่อต้านทฤษฎีทางศาสนาของสันตะปาปา และทฤษฎีทางการเมืองของบรรดาภคิตรีย์ที่สนับสนุนนาง หรือดังที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ คือบรรดาภคิตรีย์ที่ได้ “ล่องประเวณี” กับนาง ก่อนที่เราจะพิจารณาอิสยาห์บทที่ยี่สิบสาม เราจะกล่าวโดยย่อถึงภาพรวมของอีกสิบครั้งที่อิสยาห์ระบุถึง ‘คำพยากรณ์แห่งวิบัติ’ เพราะ “ภาวะ” ทั้งสิบเอ็ดนั้นก็เป็นเช่นนั้นเองทั้งหมด

อิสยาห์บทที่ยี่สิบสามเป็นภาวะเกี่ยวกับบาบิโลนใน “วาระสุดท้าย” บาบิโลน แม้ว่าในวาระสุดท้ายจะอยู่ภายใต้การควบคุมและการชี้นำของคริสตจักรคาทอลิก ก็มีได้ประกอบขึ้นจากอำนาจเดียว

หากประกอบด้วยสามอำนาจที่นำโลกไปสู่อาร์มาเกิดตอนในวิวรรณ์บทที่ยี่สิบหก ในคำพยากรณ์แห่งความพินาศต่อบาบิโลนยุคใหม่ในบทที่ยี่สิบสามนี้ มีการสำแดงถึงสามอำนาจ คือ บาบิโลน ลูซิเฟอร์ และอัสนีเรีย ซึ่งเป็นตัวแทนของสัตว์ร้าย (อัสนีเรีย) พญามาร (ลูซิเฟอร์) และผู้พยากรณ์เท็จ (บาบิโลน) อัสนีเรียและบาบิโลนคือสองอำนาจแห่งความมรกรา้งที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อลงโทษอิสราเอลโบราณ โดยอัสนีเรียมาก่อนและกวาดต้อนสิบเผ่าทางเหนือไปเป็นเชลย และภายหลังบาบิโลนจึงกวาดต้อนสองเผ่าทางใต้แห่งยูดาห์ไปเป็นเชลย.

อิสราเอลเป็นแกะที่กระจัดกระจายอยู่ เหล่าสิงโตได้ขับไล่เขาไป ก่อนหน้านั้นภคิตรีย์แห่งอัสนีเรียได้กลืนกินเขา และคราวสุดท้ายนี้ อนุศัตนะซาร์ภคิตรีย์แห่งบาบิโลนได้ให้กระดุกของเขา ฉะนั้น พระยาห์เวห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะลงโทษภคิตรีย์แห่งบาบิโลนและแผ่นดินของเขา ดังที่เราได้ลงโทษภคิตรีย์แห่งอัสนีเรียแล้ว เยเรมีย์ 50:17, 18

ก่อนอื่น อัสนีเรียได้นำอิสราเอลสิบเผ่าทางเหนือไปเป็นเชลย และต่อมา บาบิโลนได้นำยูดาห์สองเผ่าทางใต้ไปเป็นเชลย การเป็นเชลยทั้งสองครั้งนี้ล้วนเป็นการสำเร็จตาม “เจ็ดกาลเวลา” ในเลวีนิติ บทที่ 26 “เจ็ดกาลเวลา” ในเลวีนิตินี้เป็น “คำพยากรณ์เรื่องเวลา” ประการแรกที่วิลเลียม มิลเลอร์ค้นพบ และชี้ให้เห็นว่า เมื่ออัสนีเรียเข้ายึดครองเผ่าทางเหนือ ก็เป็นจุดเริ่มต้นของการกระจัดกระจายซึ่งดำเนินต่อเนื่องไปเป็นเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบปี ช่วงเวลานั้นเริ่มต้นขึ้นเมื่อพวกเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยในปี 723BC และสิ้นสุดลง ณ “วาระสุดท้าย” ในปี 1798 ส่วนเผ่าทางใต้ถูกบาบิโลนนำไปเป็นเชลยในปี 677BC เป็นจุดเริ่มต้นของ “เจ็ดกาลเวลา” ที่มีต่อยูดาห์ ซึ่งสิ้นสุดลง ณ จุดเดียวกันกับคำพยากรณ์ 2300 ปีในดาเนียล 8:14 คือในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 อัสนีเรียและบาบิโลนได้ทำให้พระประสงค์เดียวกันในการลงโทษต่อการกบฏของประชากรของพระเจ้าสำเร็จ แต่การลงโทษนั้นได้ถูกดำเนินการโดยอัสนีเรียก่อน แล้วจึงโดยบาบิโลน

ในความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์ของอำนาจทั้งสามในบทที่ยี่สิบสาม บาบิโลนเป็นภาพลักษณ์ของอัสนีเรีย เพราะนางมาภายหลังแต่ได้กระทำกิจการเดียวกันต่อผู้กับประชากรของพระเจ้า.

ในบทที่ยี่สิบห้า ภาวะเกี่ยวกับโมอับนั้นมุ่งต่อคริสตจักรโปรเตสแตนต์ทั้งหลาย

“คำพรรณนาถึงโมอับนี้เป็นภาพแทนของคริสตจักรทั้งหลายที่ได้กลายเป็นเหมือนโมอับ พวกเขามิได้ยืนหยัดอยู่ในตำแหน่งแห่งหน้าของตนเอง ในฐานะผู้เฝ้ายามที่สัตย์ซื่อ พวกเขามิได้ร่วมมือกับส ติปัญญาแห่งสวรรค์โดยการใช้ความสามารถที่พระเจ้าประทานให้เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า ต่อต้านอำนาจแห่งความมืด และใช้กำลังทุกประการที่พระเจ้าทรงประทานแก่พวกเขาเพื่อส่งเสริมความจริง และความชอบธรรมในโลกของเรา พวกเขามีความรู้ในความจริง แต่พวกเขามิได้ปฏิบัติตามสิ่งที่ตนรู้” Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1159.

คริสตจักรโปรเตสแตนต์ที่ล้มลงนั้น คือคริสตจักรที่ยังคงดำเนินอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อโปรเตสแตนต์ส่วนที่เหลือได้หลบหนีไป ณ ขาวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สอง โมอับคือแอ็ดเวนติสม์ เขาโปรเตสแตนต์ที่ล้มลงนั้น

บทที่สิบเจ็ดกล่าวถึงดามัสกัส และดามัสกัสนั้นถูกระบุว่าเป็นนครที่จะถูกนำออกไป นครเป็นสัญลักษณ์ของอาณาจักร และอาณาจักรที่จะถูกนำออกไปใน “วาระสุดท้าย” คือสหรัฐอเมริกา

บทที่สิบเก้าเป็นคำพยากรณ์แห่งความพินาศต่ออียิปต์ ซึ่งเป็นภาพแทนขององค์การสหประชาชาติและของโลกทั้งสิ้น.

คำพยากรณ์แห่งหายนะอีกสามประการในบทที่ยี่สิบเอ็ดถัดจากนี้ มุ่งต่อต้านแผ่นดินกันดารอันน่าสะพรึงกลัวทางทิศใต้ ดูมาห์ และอาระเบีย คำพยากรณ์แห่งหายนะทั้งสามประการนี้ชี้ถึงอิสลาม สอดคล้องกับวิบัติทั้งสามประการในวิวรณ์ 8:13

คำพยากรณ์แห่งหายนะในบทที่ยี่สิบสองพรรณนาถึงการแยกของแอ็ดเวนติสต์ชาวเลาตีเซียออกจากแอ็ดเวนติสต์ชาวฟีลาเดลเฟีย ณ เวลาของกฎหมายวันอาทิตย์

แล้วในบทที่สามสิบ เราพบภาระเรื่องสัตว์แห่งแดนใต้ ซึ่งเป็นภาพประกอบประการที่สองของการกบฏของแอ็ดเวนติสต์แบบเลาตีเซีย การรวบรวมภาระทั้งปวงในพระธรรมอิสยาห์เข้าด้วยกันนั้น โดยแทบจะครอบคลุมถึงผู้มีบทบาทเชิงพยากรณ์ทุกฝ่ายใน “วาระสุดท้าย” ข้าพเจ้ากำลังเลือกอิสยาห์บทที่ยี่สิบสาม เพื่อแสดงให้เห็นว่าประวัติศาสตร์ของสหรัฐอเมริกา ในฐานะอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ ครอบคลุมอำนาจตั้งแต่ปี 1798 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์

เพราะว่า “ผู้พยากรณ์โบราณแต่ละคนมิได้กล่าวเพื่อยุคสมัยของตนเองมากเท่ากับเพื่อยุคสมัยของเรา ดังนั้นคำพยากรณ์ของพวกเขาจึงยังคงมีผลบังคับสำหรับเรา” ถ้อยคำพยากรณ์ทุกถ้อยคำจึงมุ่งกล่าวถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ณ วาระสุดท้ายของโลก ความจริงข้อนี้ เมื่อประกอบเข้ากับข้อเท็จจริงที่ว่า “หนังสือทั้งปวงของพระคัมภีร์มาบรรจบและสิ้นสุดลง” ในพระธรรมวิวรณ์ ก็สถาปนาพระธรรมวิวรณ์ให้เป็นจุดอ้างอิงสำหรับการจัดแนวคำพยากรณ์เชิงพยากรณ์เกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ณ วาระสุดท้ายของโลก

ในวิวรณ์บทที่สิบเจ็ด เราเห็นหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งกระทำการล่วงประเวณีกับบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก และการพิพากษาครั้งสุดท้ายของนาง

แล้วมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งในบรรดาทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดผู้ถือขันทั้งเจ็ดมาพูดกับข้าพเจ้า กล่าวว่า “มานี่เถิด เราจะแสดงแก่ท่านถึงการพิพากษาหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งนั่งอยู่เหนือน้ำมากหลาย บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้กระทำการล่วงประเวณีกับนาง และชาวแผ่นดินโลกก็ได้เมามายด้วยเหล้าองุ่นแห่งการล่วงประเวณีของนาง” วิวรณ์ 17:1, 2

บรรดาผู้เผยพระวจนะไม่เคยขัดแย้งกันเองเลย

และวิญญาณของผู้เผยพระวจนะทั้งหลายก็อยู่ที่อำนาจของผู้เผยพระวจนะเหล่านั้น เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงเป็นผู้ก่อความสับสนวุ่นวาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข ดังที่เป็นอยู่ในคริสตจักรทั้งปวงของบรรดาวิสุทธิชน 1 โครินธ์ 14:32, 33

ในวาระสิ้นโลก “การพิพากษาหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ผู้ซึ่งนั่งอยู่บนน้ำมากหลาย” หญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ซึ่ง
“บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนาง” หญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งได้กระทำให้
“ชาวแผ่นดินโลก” มีนเมา “ด้วยเหล้าองุ่นแห่งการล่วงประเวณีของนาง” อิชยาห์ได้พรรณนาไว้ว่าเป็น
“หญิงแพศยา” ผู้ถูกลืมน “ตามวันของกษัตริย์องค์หนึ่ง” หรือเจ็ดสิบปีเชิงพยากรณ์ เมื่อครบกำหนดเจ็ดสิบปี
ไทรเซ “จะไปล่วงประเวณีกับบรรดาราชอาณาจักรทั้งสิ้นของโลก”
หญิงแพศยาของอิชยาห์ก็คือหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ของยอห์น
หญิงแพศยาของอิชยาห์และหญิงแพศยาของยอห์นเป็นภาพแทนของคริสตจักรโรมันคาทอลิก
เพราะสตรีเป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักรในพระวจนะของพระเจ้า

ฝ่ายภรรยาทั้งหลาย จงยอมอยู่ใต้อำนาจของสามีของตน
เหมือนอย่างยอมอยู่ใต้อำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าสามีนั้นเป็นศีรษะของภรรยา
ดังเช่นพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น เหตุฉะนั้น
คริสตจักรยอมอยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์ฉันใด
ภรรยาก็ควรยอมอยู่ใต้อำนาจของสามีของตนในทุกสิ่งฉันนั้น ฝ่ายสามีทั้งหลาย จงรักภรรยาของตน
เหมือนอย่างที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักรด้วย และได้ทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักรนั้น
เพื่อจะทรงชำระและทำให้คริสตจักรนั้นบริสุทธิ์ โดยการชำระด้วยน้ำและด้วยพระวจนะ
เพื่อพระองค์จะได้ทรงรับคริสตจักรนั้นไว้สำหรับพระองค์เองอย่างมีสง่าราศี ไม่มีมลทิน หรือรอยย่น
หรือสิ่งใด ๆ ในท่านองนั้น แต่ให้บริสุทธิ์และปราศจากตำหนิ เช่นนั้นแหละ
สามีก็ควรรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง
เพราะว่าไม่เคยมีผู้ใดเกลียดเนื้อหนังของตนเอง แต่ยอมเสี่ยงดูแลและถนอมรักษามันไว้
ดังเช่นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริสตจักร เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์
เป็นเนื้อและเป็นกระดูกของพระองค์ เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจะละบิดามารดาของตน
และจะผูกพันอยู่กับภรรยาของตน และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน ข้อนี้เป็นข้อล้าลึกยิ่งใหญ
แต่ข้าพเจ้ากล่าวถึงพระคริสต์และคริสตจักร อย่างไรก็ดี ท่านทุกคนจงรักภรรยาของตนเหมือนรักตนเอง
และฝ่ายภรรยาที่จงยำเกรงสามีของตน เอเฟซัส 5:22-33

อัครทูตเปาโลชี้ให้เห็นว่า คริสตจักรของพระคริสต์ได้รับการนำเสนอเชิงพยากรณ์เป็นสตรี ดังนั้น
สตรีในคำพยากรณ์จึงหมายถึงคริสตจักร แต่คริสตจักรของพระคริสต์นั้น “บริสุทธิ์และปราศจากมลทิน”
คริสตจักรที่ไม่บริสุทธิ์จึงถูกแทนด้วยสตรีที่ไม่บริสุทธิ์ ดังนั้น อิชยาห์จึงระบุถึงหญิงแพศยา
และยอห์นระบุถึงหญิงโสเภณี สิ่งเหล่านี้เป็นภาพแทนของสันตะปาปาในฐานะหญิงโสเภณี
และคริสตจักรของพระเจ้าเป็นหญิงพรหมจารี

เพราะว่าข้าพเจ้าหวงแหนท่านทั้งหลายด้วยความหวงแหนอย่างพระเจ้า
เพราะข้าพเจ้าได้หมั้นท่านไว้กับสามีเพียงผู้เดียว เพื่อจะถวายท่านแด่พระคริสต์เป็นพรหมจารีอันบริสุทธิ์ 2
โครินธ์ 11:2

คริสตจักรของพระเจ้าไม่ได้ถูกพรรณนาไว้เพียงว่าเป็นหญิงพรหมจารีเท่านั้น
แต่ยังได้หมั้นหมายไว้กับสามีเพียงคนเดียวอีกด้วย
เมืองไทรเซและหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ของยอห์น ได้ล่วงประเวณีกับบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก
คริสตจักรคาทอลิกมีความสัมพันธ์กับบุรุษหลายคน มิใช่เพียงคนเดียว
ดาเนียลบอกให้เราทราบว่บรรดากษัตริย์นั้นคืออาณาจักรทั้งหลาย

นี่คือความฝันนั้น และข้าพระองค์ทั้งหลายจะทูลคำแปลความนั้นต่อพระพักตร์พระราชา ข้าแต่พระราชา
พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย เพราะพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้ประทานราชอาณาจักร
อาณาจักร กาลัง และพระสิริแก่พระองค์ และไม่ว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์จะอาศัยอยู่ ณ ที่ใด

สัตว์ป่าแห่งท้องทุ่งและนกแห่งฟ้าสวรรค์นั้น พระองค์ได้ทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และได้ทรงตั้งพระองค์ให้ทรงครอบครองเหนือสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด พระองค์นี้แหละคือศิระแห่งทองคำ และภายหลังพระองค์จะมีอีกราชอาณาจักรหนึ่งเกิดขึ้น ซึ่งด้อยกว่าพระองค์ และต่อจากนั้นจะมีราชอาณาจักรที่สามอีก เป็นทองสัมฤทธิ์ ซึ่งจะครอบครองทั่วพิภพ และราชอาณาจักรที่สี่จะแข็งแรงดุจเหล็ก เพราะเหล็กทุบให้แตกเป็นชิ้นและปราบทุกสิ่งลงได้ ฉะนั้น ราชอาณาจักรนั้นก็หุบทำลายและบดขยี้ฉนั้น ดังเหล็กที่ทุบทำลายสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด ดาเนียล 2:36-40

ในดาเนียลบทที่สอง อาณาจักรทั้งหลายแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ได้รับการระบุและอธิบายไว้ เมื่อดาเนียลทูลอธิบายความฝันแก่เนบูคัดเนสซาร์ ท่านแจ้งแก่เนบูคัดเนสซาร์ว่า พระองค์ทรงเป็นศิระทองคำ ศิระทองคำนั้นคือกษัตริย์ แต่กษัตริย์องค์หนึ่งเป็นตัวแทนของอาณาจักรหนึ่ง คริสตจักรโรมันคาทอลิกคือหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ซึ่งลวงประเวณีกับบรรดากษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกเมื่อสิ้นสุดเจ็ดสิบปีแห่งพยากรณ์ กษัตริย์ทั้งหลายเป็นสัญลักษณ์แทนมนุษย์ และเมืองไทรเป็นหญิงไม่บริสุทธิ์ ผู้หญิงคือคริสตจักรหญิงแพศยาคือคริสตจักรที่ไม่บริสุทธิ์ มนุษย์คือกษัตริย์ และกษัตริย์คืออาณาจักร ผู้หญิงคือคริสตจักร และกษัตริย์คือรัฐ

ความสัมพันธ์อันมีขอบด้วยกฎหมายของสองสิ่งนี้เป็นภาพแทนของการลวงประเวณีฝ่ายวิญญาณ

รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาเป็นเอกสารที่มาจากพระเจ้า ซึ่งบัญญัติรับรองความจำเป็นในการธำรงรักษาให้องค์ประกอบทั้งสองนี้แยกออกจากกัน แม้ว่าเรายังมิได้เสร็จสิ้นจากการระบุว่าเมืองไทรหมายถึงคริสตจักรโรมันคาทอลิก ก็ดูเหมาะสม ณ จุดนี้ที่จะกล่าวถึงสัญลักษณ์อีกประการหนึ่งในอิสยาห์บทที่ยี่สิบสาม ซึ่งอธิบายความหมายเชิงสัญลักษณ์ของชายและหญิง—คริสตจักรและรัฐ.

จงดูเถิด แผ่นดินของชาวเคลเดีย; คนชาตินี้เดิมมิได้มีอยู่
จนกระทั่งชาวอัสซีเรียได้สถาปนามันขึ้นสำหรับบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร:
เขาทั้งหลายได้ตั้งหอคอยทั้งหลายของมันขึ้น ได้ก่อพระราชวังทั้งหลายของมันขึ้น;
และเขาได้กระทำให้มันพินาศ อิสยาห์ 23:13

ในข้อนี้ ชาวอัสซีเรียได้สถาปนาแผ่นดินของชาวเคลเดียและได้ตั้งทั้ง “หอคอย” และ “ราชวัง” ขึ้น ชาวอัสซีเรียเป็นสัญลักษณ์ของนิมโรด และชาวเคลเดียเป็นตัวแทนของบรรดาผู้นำทางศาสนาแห่งศาสนาลับของบาบิโลน “หอคอย” เป็นสัญลักษณ์ของคริสตจักร เมื่อพระเยซูทรงยกคำอุปมาเรื่องสวนองุ่นขึ้นมา ซิสเตอร์ไวท์ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับคำอุปมานี้ดังนี้:

“ในคำอุปมา เจ้าของเรือนเป็นตัวแทนของพระเจ้า สวนองุ่นเป็นตัวแทนของชนชาติยิว และรั้วเป็นตัวแทนของพระบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งเป็นเครื่องป้องกันของพวกเขา หอคอยเป็นสัญลักษณ์ของพระวิหาร” *Desire of Ages*, 596.

ชาวอัสซีเรียได้สถาปนาแผ่นดินของชาวเคลเดีย ผู้ซึ่งได้ตั้งคริสตจักร (หอคอย) และ “พระราชวัง” ขึ้น “พระราชวัง” เป็นภาพแทนของ “กษัตริย์” ซึ่งในทางกลับกันเป็นภาพแทนของอาณาจักร และอาณาจักรก็ยังเป็นภาพแทนโดยนครด้วยเช่นกัน

และพวกเขา กล่าวว่า “มาเถิด ให้เราสร้างเมืองและหอคอยสำหรับพวกเราเอง ซึ่งยอดของมันจะสูงถึงฟ้าสวรรค์ และให้เราสร้างชื่อเสียงแก่ตนเอง มิฉะนั้นเราจะกระจัดกระจายไปทั่วพิภพทั้งหมด” ปฐมกาล 11:4

“หอคอย” และ “ราชวัง” ซึ่งชาวอัสซีเรียได้สถาปนาขึ้นนั้น คือ “นคร” และ “หอคอย” ซึ่งนิมโรดได้สร้างขึ้น

และศพของเขาทั้งสองจะนอนอยู่ที่ถนนแห่งมหานครใหญ่ ซึ่งในทางฝ่ายวิญญาณเรียกว่าโสโดมและอียิปต์
ที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถูกตรึงกางเขนด้วย วิวรณ์ 11:8

การดลใจบอกแก่เราว่า “มหานครใหญ่” ในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด

เป็นสัญลักษณ์แทนอาณาจักรฝรั่งเศสในช่วงระยะเวลาแห่งการปฏิวัติฝรั่งเศส.

“นครใหญ่” ซึ่งพยานทั้งหลายนั้นถูกฆ่าเสียตามถนนหนทางของนครนั้น
และซึ่งศพของเขาทั้งหลายก็นอนอยู่ที่นั่นนั้น ในความหมาย ‘ฝ่ายจิตวิญญาณ’ ก็คืออียิปต์
ในบรรดาประชาชาติทั้งปวงที่ปรากฏในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์
อียิปต์ได้ปฏิเสธการทรงดำรงอยู่ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อย่างองอาจที่สุด
และขัดขืนพระบัญชาของพระองค์อย่างเด่นชัดที่สุด ไม่เคยมีกษัตริย์องค์ใดกล้าก่อการกบฏต่อสิทธิอำนาจ
แห่งสวรรค์อย่างเปิดเผยและอหังการยิ่งไปกว่ากษัตริย์แห่งอียิปต์อีกแล้ว
เมื่อโมเสสนำสารมาแจ้งแก่ท่านในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ฟาโรห์ก็ตรัสตอบอย่างหยิ่งผยองว่า:
‘พระเยโฮวาห์คือผู้ใด ที่ข้าพเจ้าจะต้องเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์และปล่อยอิสราเอลไป?
ข้าพเจ้าไม่รู้จักพระเยโฮวาห์ และยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยอิสราเอลไป’ Exodus 5:2, A.R.V.
นี่คือภาวะอหังการ และประชาชาติที่อียิปต์เป็นตัวแทนนั้นก็จะเปล่งเสียงปฏิเสธพระสิทธิเรียกร้องของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ในทำนองเดียวกัน
และจะแสดงออกซึ่งวิญญาณแห่งความไม่เชื่อและการทำหายเช่นเดียวกัน ‘นครใหญ่’
นั้นยังถูกเปรียบเทียบกับในความหมาย ‘ฝ่ายจิตวิญญาณ’ ว่าเป็นเหมือนโสโดมอีกด้วย
ความเสื่อมทรามของโสโดมในการละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้านั้น
ได้สำแดงออกอย่างเด่นชัดเป็นพิเศษในความลามก
และบาปนี้ก็จะจะเป็นลักษณะอันเด่นยิ่งของประชาชาติซึ่งจะทำให้ข้อกำหนดแห่งพระคัมภีร์ข้อนี้สำเร็จด้วย”

“ดังนั้น ตามถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะ ไม่นานก่อนปี ค.ศ. 1798

จะมีอำนาจหนึ่งซึ่งมีต้นกำเนิดและลักษณะอันเป็นของชาติตนลุกขึ้นทำสงครามกับพระคัมภีร์
และในแผ่นดินซึ่งคำพยานของพยานทั้งสองของพระเจ้าถูกทำให้เงียบลงเช่นนั้น
จะปรากฏชัดถึงภาวะอหังการของฟาโรห์และความลามกเสเพลของเมืองโสโดม”

“คำพยากรณ์นี้ได้รับการสำเร็จอย่างเที่ยงตรงและน่าประทับใจยิ่งในประวัติศาสตร์ของฝรั่งเศส

ในระหว่างการปฏิวัติ ค.ศ. 1793 ‘เป็นครั้งแรกที่โลกได้ยินการชุมนุมของมนุษย์กลุ่มหนึ่ง

ซึ่งถือกำเนิดและได้รับการศึกษาในอารยธรรม

และอ้างสิทธิในการปกครองชนชาติหนึ่ง ในบรรดาประเทศที่เลิศที่สุดแห่งยุโรป

เปล่งเสียงร่วมกันขึ้นเพื่อปฏิเสธความจริงอันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดที่จิตวิญญาณของมนุษย์ยอมรับ

และพร้อมใจกันสละทิ้งความเชื่อและการนมัสการพระผู้เป็นเจ้าของคหนึ่ง’—Sir Walter Scott, Life of Napoleon, vol. 1, ch. 17.

‘ฝรั่งเศสเป็นชาติเดียวในโลกซึ่งยังคงมีหลักฐานบันทึกที่เชื่อถือได้หลงเหลืออยู่ว่า ในฐานะชาติหนึ่ง

เธอได้ยกมือขึ้นกบฏอย่างเปิดเผยต่อพระเจ้าผู้ทรงสร้างแห่งจักรวาล มีคนลบลูพระเจ้า มีคนไม่เชื่อพระเจ้า

เป็นอันมาก และยังคงมีอยู่ต่อไปในอังกฤษ เยอรมนี สเปน และที่อื่น ๆ;

แต่ฝรั่งเศสยืนแยกออกมาในประวัติศาสตร์ของโลกในฐานะรัฐเดียวซึ่งโดยมติของสภานิติบัญญัติของตน

ได้ประกาศว่าไม่มีพระเจ้า และซึ่งประชากรทั้งหมดของนครหลวง และคนส่วนใหญ่เป็นอันมากในที่อื่น ๆ

ทั้งหญิงและชาย ต่างเต้นรำและร้องเพลงด้วยความยินดีในการยอมรับคำประกาศนั้น’—Blackwood’s Magazine, November, 1870.” สงครามแห่งความขัดแย้งครั้งยิ่งใหญ่, 269.

“นครใหญ่” ในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด คือประเทศฝรั่งเศส ซึ่งได้ออก
“พระราชกฤษฎีกาของสภานิติบัญญัติของตน” ประกาศว่าไม่มีพระเจ้า
พระราชกฤษฎีกานั้นเป็นการแสดงออกถึงลัทธิอเทวนิยม ดังที่ปรากฏเป็นภาพแทนโดยการกบฏของฟาโรห์
นครใหญ่คือลักษณะสัญลักษณ์ของราชอาณาจักร หรือ “ประชาชาติ” หรือ “รัฐ” ในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด
ฝรั่งเศสประกอบด้วยสัญลักษณ์สองประการ คืออียิปต์และโซโดม

เราได้รับแจ้งว่า “นี่คือภาวะอเทวนิยม และชนชาติซึ่งอียิปต์เป็นตัวแทนนั้นจะเปล่งเสียงแห่งการปฏิเสธพระสิริหรือ
อำนาจของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ในทำนองเดียวกัน
และจะแสดงออกซึ่งจิตวิญญาณแห่งความไม่เชื่อและการทำลายในลักษณะเดียวกันด้วย” “นครใหญ่”
นั้นยังถูกเปรียบเทียบ “ในทางฝ่ายวิญญาณ” กับเมืองโซโดมด้วย ความเสื่อมทรามของโซโดมในการละเมิดธรรม
บัญญัติของพระเจ้านั้นปรากฏชัดเป็นพิเศษในความกำหนดทางกามารมณ์।

มหานครหรือนานาประเทศใหญ่คือฝรั่งเศส ได้รับการแทนความหมายเชิงสัญลักษณ์โดยนานาประเทศหนึ่ง
(อียิปต์) และนครหนึ่ง (โซโดม) อียิปต์ “จะเปล่งเสียงออกมา”
และการที่นานาประเทศหนึ่งกล่าวออกมานั้นเป็นการแทนการดำเนินกิจการของรัฐ มิใช่กิจการของคริสตจักร
อียิปต์เป็นรัฐ และโซโดมเป็นคริสตจักร นี่คือภาพแทนที่พบในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด

“การ ‘พูด’ ของชนชาตินั้นคือการกระทำของฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายตุลาการของชาติ” The Great
Controversy, 442.

ในวิวรณ์บทที่สิบเอ็ด ยอห์นได้บรรยายเหตุการณ์ของการปฏิวัติฝรั่งเศสไว้ในสัญลักษณ์เชิงพยากรณ์ การปฏิวัติ
ที่เกิดขึ้นจริงได้จัดเตรียมหลักฐานทางประวัติศาสตร์อย่างเพียงพอถึงความถูกต้องแห่งคำพยากรณ์ของยอห์น
ในบทนั้น ยอห์นได้พยากรณ์ไว้ก่อน จากนั้นการปฏิวัติฝรั่งเศสก็ได้ทำให้คำพยากรณ์นั้นสำเร็จ
และต่อมา—ทั้งคำพยากรณ์และความสำเร็จของคำพยากรณ์นั้นในประวัติศาสตร์
ต่างก็ขบขันและขนานกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในวาระสุดท้ายของโลก
เมื่อรัฐที่เสื่อมทรามกลับมารวมตัวกับคริสตจักรที่เสื่อมทรามอีกครั้ง แน่แน่นอนว่า
การนองเลือดครั้งใหญ่ย่อมติดตามการสมรสอันอัปมงคลนั้น
อาณาจักรของพระเจ้านั้นเป็นมหานครใหญ่ด้วยเช่นกัน

และท่านได้นำข้าพเจ้าไปในพระวิญญูณยังภูเขาใหญ่และสูง
และได้สำแดงแก่นครใหญ่คือนครเยรูซาเล็มอันบริสุทธิ์ ซึ่งกำลังลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้า วิวรณ์ 21:10

“การเสด็จมาของเจ้าบ่าว ซึ่งได้ถูกนำเสนอไว้ ณ ที่นี้ เกิดขึ้นก่อนพิธีอภิเษกสมรส
การอภิเษกสมรสเป็นภาพแทนการที่พระคริสต์ทรงรับอาณาจักรของพระองค์ไว้ นครบริสุทธิ์
คือนครเยรูซาเล็มใหม่ ซึ่งเป็นราชธานีและเป็นตัวแทนของอาณาจักรนั้น ถูกเรียกว่า ‘เจ้าสาว
คือภรรยาของพระเมษโปดก’ หุตสวรรค์กล่าวแก่ยอห์นว่า ‘จงมาที่นี่เถิด เราจะแสดงให้ท่านเห็นเจ้าสาว
คือภรรยาของพระเมษโปดก’ ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า ‘ท่านได้พาข้าพเจ้าไปในพระวิญญูณ’
และได้สำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ‘มหานครนั้น คือเยรูซาเล็มอันบริสุทธิ์ ซึ่งกำลังลงมาจากสวรรค์
โดยจากพระเจ้า’ วิวรณ์ 21:9, 10” ปัญหาความขัดแย้งครั้งใหญ่, 426.

การกบฏของนิมโรดถูกแสดงออกโดยการที่เขาสร้างหอคอยและเมือง
ซึ่งเป็นแบบอย่างของการผสมรวมกันระหว่างคริสตจักรกับรัฐในวาระสุดท้ายของโลก
เพราะบรรดาผู้เผยพระวจนะทั้งปวงได้กล่าวถึงวาระสุดท้ายของโลก
การกบฏของนิมโรดยังเป็นความสืบเนื่องของการกบฏของลูซิเฟอร์
ผู้ซึ่งมีความปรารถนาที่จะเข้าครอบครองทั้งคริสตจักรของพระเจ้าและรัฐของพระเจ้า

โอ ลูซิเฟอร์ บุตรแห่งรุ่งอรุณเอ๋ย ไฉนเจ้าจึงตกลงมาจากฟ้าสวรรค์! ไฉนเจ้าจึงถูกโค่นลงถึงพื้นดิน ผู้ซึ่งได้กระทำให้บรรดาประชาชาติอ่อนกำลังลง! เพราะเจ้าได้กล่าวในใจของเจ้าว่า “ข้าจะขึ้นไปยังสวรรค์ ข้าจะยกบัลลังก์ของข้าขึ้นเหนือดวงดาวของพระเจ้า ข้าจะนั่งอยู่บนภูเขาแห่งที่ประชุม ณ ที่สุดข้างเหนือ ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของหมู่เมฆ ข้าจะเป็นเหมือนองค์ผู้สูงสุด” อีสยาห์ 14:12–14

เมื่ออิสยาห์เปิดเผยความปรารถนาอันลึกเร้นในใจของลูซิเฟอร์ที่จะเป็น “เหมือนองค์ผู้สูงสุด” ท่านชี้ให้เห็นว่าลูซิเฟอร์กำลังแสวงหาที่จะนั่งบนเก้าอี้สองตัวที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน เขาปรารถนาที่จะ “ยก” “บัลลังก์ของตนขึ้นเหนือหมู่ดาวของพระเจ้า” และ “จะนั่งบนภูเขาแห่งชุมนุมด้วย ณ ที่สุดแดนเหนือ”

พระที่นั่งเป็นสัญลักษณ์แห่งสิทธิอำนาจของกษัตริย์—หรือสิทธิอำนาจแห่งรัฐ—และ “ด้านเหนือ” คือคริสตจักรของพระเจ้า

บทเพลงและสดุดีสำหรับบุตรทั้งหลายของโคราห์ พระยาห์เวห์ทรงยิ่งใหญ่ และควรแก่การสรรเสริญอย่างยิ่ง ในมหานครแห่งพระเจ้าของเรา บนภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ภูเขาศิโยนงดงามด้วยที่ตั้ง เป็นความชื่นชมยินดีของพิภพทั้งสิ้น อยู่ทางด้านเหนือ คือมหานครแห่งพระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ พระเจ้าทรงเป็นที่รู้จักในพระราชวังทั้งหลายของนครนั้นว่าเป็นที่สถิตย์ สดุดี 48:1–3

เยรูซาเล็มคือ “นครแห่งมหาราชา” จึงเป็นเครื่องหมายแห่งพระที่นั่งฝ่ายการปกครองของพระเจ้า และเยรูซาเล็มยังเป็น “ภูเขาแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์” “ที่ด้านเหนือ” จึงเป็นเครื่องหมายแห่งพระที่นั่งฝ่ายศาสนาของพระเจ้า ตั้งแต่ปฐมกาล การกบฏและการสงครามของซาตานถูกพรรณนาไว้ในบริบทแห่งความปรารถนาของมันที่จะปกครองทั้งคริสตจักรของพระเจ้าและรัฐของพระเจ้า ภายหลังจากนั้น ซาตานได้เป็นผู้นำในการกบฏของนิมโรด และแผ่นดินซึ่งมันได้สถาปนาไว้สำหรับชาวเคลเดีย ก็ถูกพรรณนาให้เห็นว่าเป็นแผ่นดินที่นิมโรดได้สร้างทั้งหอคอยและนครขึ้น—ทั้งคริสตจักรและรัฐ

ฉะนั้น เมื่อหญิงแพศยาของอิสยาห์และหญิงแพศยาผู้ยิ่งใหญ่ของยอห์นกระทำการล่วงประเวณีกับบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก คำพยากรณ์กำลังชี้ให้เห็นว่า มีความสัมพันธ์อันธรรมเกิดขึ้นระหว่างคริสตจักรโรมันคาทอลิกกับบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ณ ตอนปลายของเจ็ดสิบปีแห่งคำพยากรณ์

แนวคำพยากรณ์ของอิสยาห์บรรยายถึงการพิพากษาหญิงแพศยาเมืองไทระในบทที่ยี่สิบสาม และยอห์นอธิบายการพิพากษาเดียวกันนั้นด้วยสัญลักษณ์ของหญิงผู้หนึ่งซึ่งมีสีแดงเข้ม และได้รับการระบุว่าเป็น “บาบิโลนมมหานคร” พยานคนที่สามซึ่งกล่าวถึงการพิพากษาเดียวกันของหญิงแพศยาคนเดียวกันมีดังต่อไปนี้:

“หญิงนั้น (บาบิโลน) ในวิวรณ์ 17 ถูกพรรณนาว่า ‘นุ่งห่มด้วยสีม่วงและสีแดงเข้ม ประดับด้วยทองคำและศิลามีค่าและไข่มุก ถือถ้วยทองคำอยู่ในมือของนาง ซึ่งเต็มไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและความโสโครก... และที่หน้าผากของนางมีชื่อหนึ่งเขียนไว้ว่า ความล้าลึก บาบิโลนมมหานคร มารดาแห่งหญิงแพศยา’ ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นเมามายด้วยโลหิตของพวกธรรมิกชน และด้วยโลหิตของบรรดาผู้เป็นมรณสักขีของพระเยซู’ ยิ่งกว่านั้น ยังมีคำประกาศว่าบาบิโลนคือ ‘มหานครนั้น ซึ่งครอบครองเหนือบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก’ วิวรณ์ 17:4–6, 18. อำนาจที่ตลอดหลายศตวรรษได้ธำรงการปกครองแบบเผด็จการเหนือบรรดากษัตริย์แห่งโลกคริสเตียนไว้ก็คือกรุงโรม” มหาสงครามระหว่างพระคริสต์กับซาตาน, 382.

เมืองไทระคือคริสตจักรโรมันคาทอลิกใน “วาระสุดท้าย” ในเวลานั้น สันตะปาปาจะออกไปและขับร้องเพลงอันยั่ววนของนางแก่บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก

ด้วยเหตุนี้จึงชักนำบรรดากษัตริย์ให้เข้าสู่การกระทำการล่วงประเวณี
ซึ่งในเชิงคำพยากรณ์หมายถึงการผสมผสานระหว่างคริสตจักรกับรัฐ

และต่อมาในวันนั้น เมืองไทรจะถูกลืมเสียเจ็ดสิบปี ตามชีวอายุแห่งกษัตริย์องค์หนึ่ง
ครั้นสิ้นสุดเจ็ดสิบปีแล้ว เมืองไทรจะขับร้องดุจหญิงแพศยา อีสยาห์ 23:15

กษัตริย์องค์หนึ่งคืออาณาจักรหนึ่งในคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์ ดังนั้น
เมืองไทรจะถูกลืมเลื่อนไปในช่วงเวลาที่ยาโคบครองอยู่เป็นเวลาสิบเจ็ดสิบปี

และต่อมาอยู่มา ในวันนั้น เมืองไทรจะถูกลืมเสียเจ็ดสิบปี ตามวันเวลาของกษัตริย์องค์หนึ่ง
ครั้นสิ้นสุดเจ็ดสิบปีแล้ว เมืองไทรจะร้องเพลงดุจหญิงแพศยา จงหยิบพิณเกิด เทียวไปรอบเมืองเกิด
เจ้าหญิงแพศยาผู้ถูกลืม จงบรรเลงทำนองอันไพเราะ จงร้องเพลงมากมาย เพื่อเจ้าจะเป็นที่ระลึกอีก
และต่อมาอยู่มาเมื่อสิ้นสุดเจ็ดสิบปีแล้ว พระยาห์เวห์จะทรงเยี่ยมเยียนเมืองไทร
และนางจะกลับไปหารายได้ของนาง
และจะกระทำการล่วงประเวณีกับอาณาจักรทั้งสิ้นของโลกที่อยู่บนพื้นพิภพ อีสยาห์ 23:15-17

ในระหว่างวันเวลาของอาณาจักรหนึ่งซึ่งปกครองอยู่เป็นเวลาสิบเจ็ดสิบปีเชิงพยากรณ์
คริสตจักรโรมันคาทอลิกจะถูกลืมเลื่อน เมื่อสิ้นสุดเจ็ดสิบปีนั้น อำนาจของพระสันตะปาปาจะ
“บรรเลงทำนองอันไพเราะ ขับร้องบทเพลงมากมาย” ในเชิงพยากรณ์ “บทเพลง” เป็นสัญลักษณ์แทน
“ประสบการณ์”

“บนทะเลแก้วเบื้องพระที่นั่ง
ทะเลนั้นประหนึ่งแก้วที่ปนด้วยไฟ—สุกสว่างด้วยพระสิริของพระเจ้า—มีชุมชนชนที่
‘มีชัยชนะเหนือสัตว์ร้ายนั้น และเหนือรูปของมัน และเหนือเครื่องหมายของมัน
และเหนือจำนวนแห่งชื่อของมัน’ เขาทั้งหลายยืนอยู่กับพระเมษโปดกบนภูเขาศิโยน ‘มีพิณของพระเจ้า’
คือหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนซึ่งได้รับการไถ่มาจากท่ามกลางมนุษย์; และได้ยินเสียงดุจเสียงน้ำมากมาย
และดุจเสียงฟ้าร้องอันยิ่งใหญ่ คือ ‘เสียงของผู้ที่ติดพันที่ติดพันของตน’ และเขาทั้งหลายร้อง ‘เพลงใหม่’
ต่อพระที่นั่ง เป็นเพลงซึ่งไม่มีผู้ใดเรียนรู้ได้ นอกจากหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น
เป็นเพลงของโมเสสและของพระเมษโปดก—เป็นเพลงแห่งการช่วยกู้
ไม่มีผู้ใดนอกจากหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันจะเรียนเพลงนั้นได้;
เพราะเป็นเพลงแห่งประสบการณ์ของเขาทั้งหลาย—ประสบการณ์ซึ่งไม่มีชนหมู่ใดอื่นเคยมีมาก่อน
‘คนเหล่านี้แหละเป็นผู้ที่ติดตามพระเมษโปดกไปทุกแห่งที่พระองค์เสด็จไป’
คนเหล่านี้ซึ่งได้รับการแปรสภาพจากแผ่นดินโลก จากท่ามกลางคนเป็น ถูกนับว่าเป็น
‘ผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก’ วิวรณ์ 15:2, 3; 14:1-5
‘คนเหล่านี้แหละเป็นผู้ที่ออกมาจากความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง’
เขาทั้งหลายได้ผ่านช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่มีประชาชาติ;
เขาทั้งหลายได้เห็นความระทมแห่งกาลเวลาแห่งความทุกข์ของยาโคบ;
เขาทั้งหลายได้ยืนหยัดโดยปราศจากผู้หลอขอแทน
ในระหว่างการทดลองครั้งสุดท้ายแห่งการพิพากษาของพระเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้รับการช่วยกู้แล้ว
เพราะเขาทั้งหลายได้ ‘ชักเสื่อคลุมของตนและทำให้ชาวในพระโลหิตของพระเมษโปดก’
‘ในปากของเขาทั้งหลายไม่พบคำส่อล่วงเลย เพราะเขาทั้งหลายปราศจากตำหนิ’ ต่อพระพักตร์พระเจ้า
‘เหตุฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงอยู่เบื้องพระที่นั่งของพระเจ้า
และปรนนิบัติพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนในพระวิหารของพระองค์:
และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะทรงสถิตท่ามกลางเขาทั้งหลาย’
เขาทั้งหลายได้เห็นแผ่นดินโลกถูกล้างด้วยสารกำหนัดอาหารและโรคระบาด
ดวงอาทิตย์มีอำนาจแผดเผามนุษย์ด้วยความร้อนแรงยิ่ง และตัวเขาเองก็ได้ทนทุกข์ ความหิว

และความกระหาย แต่ 'เขาทั้งหลายจะไม่หิวอีกต่อไป และจะไม่กระหายอีกต่อไป;
และแสงแดดจะไม่ตกต้องเขา หรือความร้อนใด ๆ ก็จะไม่มียอีก
เพราะพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่ท่ามกลางพระที่นั่งนั้นจะทรงเลี้ยงดูเขา และจะทรงนำเขาไปยังบ่อน้ำแห่งชีวิต:
และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขา' วิวรณ์ 7:14-17" The Great Controversy, 648.

"“ในพระวิหารของพระองค์ ทุกคนกล่าวถึงพระสิริของพระองค์” (สดุดี 29:9) และบทเพลงซึ่งบรรดาผู้ได้รับการ
ไถ่จะร้อง—บทเพลงแห่งประสบการณ์ของพวกเขา—จะประกาศพระสิริของพระเจ้า:
'ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ทรงฤทธานภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่งและอัศจรรย์ยิ่งนัก
ทางทั้งหลายของพระองค์ชอบธรรมและสัตย์จริง ข้าแต่พระมหากษัตริย์แห่งบรรดายุคสมัย
ผู้ใดเล่าจะไม่ยำเกรงพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์?
เพราะพระองค์ผู้เดียวทรงบริสุทธิ' วิวรณ์ 15:3, 4, R.V." การศึกษา, 308.

เมื่อสิ้นสุดเจ็ดสิบปีเชิงพยากรณ์ ตำแหน่งสันตะปาปาจะ “บรรเลงทำนองอันไพเราะ ขับร้องเพลงเป็นอันมาก
เพื่อ” ที่นาง “จะเป็นที่ระลึกถึง” เมื่อสิ้นสุดอาณาจักรที่ปกครองอยู่เจ็ดสิบปีเชิงพยากรณ์
คริสตจักรโรมันคาทอลิกจะเตือนโลกให้ระลึกถึงประสบการณ์แห่งประวัติศาสตร์ในอดีตของนาง
ในประวัติศาสตร์นั้น

นางได้ปกครองในฐานะสิทธิอำนาจทางศีลธรรมภายในความสัมพันธ์ระหว่างนางกับบรรดากษัตริย์แห่งยุโรป
ประวัติศาสตร์นั้นย่อมถูกระบุอย่างถูกต้องว่าเป็นยุคมืด และความมืดทึบที่อาจเกี่ยวเนื่องไม่ว่าด้วยประการใด
กับประวัติศาสตร์ที่ตำแหน่งสันตะปาปาคงครอบเหนือบรรดากษัตริย์แห่งยุโรป
ย่อมอาจสืบเนื่อง ไปถึงการกระทำอันเป็นรากฐานยิ่ง ซึ่งก่อให้เกิดความมืดทึบที่ติดตามมา
การกระทำนั้นคือการรวมกันของคริสตจักรกับรัฐ
การรวมกันของบรรดากษัตริย์แห่งยุโรปกับคริสตจักรคาทอลิก ในการสมรสตามพระคัมภีร์
ชายพึงปกครองเหนือหญิง แต่การล่วงประเวณีที่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์นั้นกลับตาลปัตรจากระเบียบอันแท้จริง
แห่งความสัมพันธ์ระหว่างชายกับหญิง

เมื่อสิ้นสุดเจ็ดสิบปี จะเกิดวิกฤตการณ์ครั้งใหญ่ เมื่ออาณาจักรแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ที่ปกครองโลกตลอด
ช่วงเวลาที่ผ่านมาสิ้นสุดลงและสูญหายไปในเชิงพยากรณ์มาถึงกาลอวสาน
วิกฤตการณ์ทั่วโลกซึ่งเกิดจากการล่มสลายของอาณาจักรนั้น
เปิดทางให้คริสตจักรคาทอลิกเริ่มประกาศแก่โลกว่า
เพื่อจะฝ่าฟันยุคเข็ญอันเกิดจากการล่มสลายของอาณาจักรนั้น
โลกจำต้องยอมอยู่ใต้อำนาจทางศีลธรรมของคริสตจักรโรมันคาทอลิก
ดังที่ปรากฏเป็นภาพในประวัติศาสตร์ของยุคมืด

เมื่ออาณาจักรสิ้นสุดลง และสันตะสำนักขับร้องบทเพลงแห่งประสบการณ์ในอดีตของนาง—ประสบการณ์ซึ่งนัก
ประวัติศาสตร์เรียกขานว่าเป็นความมืดมน—แล้วประวัติศาสตร์อันมืดมนเช่นนั้นจะเป็นข่าวสารที่สันตะสำนักนำ
ไปแบ่งปันกับกษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก เพื่อชักจูงให้พวกเขากระทำการล่วงประเวณีกับนางได้อย่างไร?
ในยามวิกฤตอันใหญ่หลวง เหตุใดประสบการณ์แห่งยุคสมัยที่ผ่านมา (บทเพลงของนาง)
คือประสบการณ์ของนางก่อนที่นางจะถูกกลืนไปในเชิงพยากรณ์ จึงจะให้เหตุผลแก่กษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดิน
โลกในการยอมรับประสบการณ์แห่งความมืดมนว่าเป็นคำตอบสำหรับวิกฤตอันใหญ่หลวงของพวกเขา?

"คนจำนวนมาก แม้กระทั่งในหมู่ผู้ที่มีได้มองโรมันคาทอลิกด้วยความนิยม
ก็ยังตระหนักถึงอันตรายจากอำนาจและอิทธิพลของนางเพียงเล็กน้อย
หลายคนยืนยันว่าสภาพความมืดมนทางสติปัญญาและศีลธรรมซึ่งแพร่หลายอยู่ในยุคกลางนั้น
เอื้อต่อการแพร่ขยายหลักความเชื่อ คติธรรม และการกดขี่ของนาง
และว่าความรู้ความเข้าใจอันสูงขึ้นของยุคสมัยใหม่ การแพร่หลายทั่วไปของความรู

และความใจกว้างที่เพิ่มขึ้นในเรื่องศาสนา

ยอมห้ามมิให้การฟื้นคืนของความไม่อดทนและทรราชอำนาจเกิดขึ้นได้

แม้แต่ความคิดที่ว่าสภาพเช่นนั้นจะดำรงอยู่ในยุคที่รู้แจ้งนี้ ก็ยังถูกเยาะเย้ยว่าไร้สาระ

เป็นความจริงที่ว่าแสงสว่างอันยิ่งใหญ่ ทั้งทางสติปัญญา ศีลธรรม และศาสนา

กำลังส่องฉายเหนือคนในชั่วอายุนี้ ในหน้าพระวณะบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่เปิดอยู่

แสงสว่างจากสวรรค์ได้ส่องลงมายังโลกแล้ว แต่พึงระลึกไว้ว่า ยิ่งประทอนแสงสว่างมากเท่าใด

ความมืดของบรรดาผู้ที่ปิดเบือนและปฏิเสธแสงสว่างนั้นก็ยิ่งมากขึ้นเท่านั้น”

“การศึกษาพระคัมภีร์ด้วยจิตใจแห่งการอธิษฐานจะสำแดงให้พวกโปรเตสแตนต์เห็นลักษณะที่แท้จริงของสัน

ตะสำนัก และจะทำให้พวกเขาจริงจังและหนักแน่น; แต่คนเป็นอันมากฉลาดในสายตาของตนเองเสียจน

ไม่รู้สักถึงความจำเป็นที่จะต้องแสวงหาพระเจ้าอย่างถ่อมใจ เพื่อว่าตนจะได้รับการทรงนำเข้าสู่ความจริง

แม้ว่าพวกเขาจะภูมิใจในความรู้แจ้งของตน แต่พวกเขากลับไม่รู้ทั้งพระคัมภีร์และฤทธานุภาพของพระเจ้า

พวกเขาจำต้องมีวิธีบางอย่างที่จะทำให้มีโนธรรมของตนสงบลง

และพวกเขาก็แสวงหาสิ่งที่ฝ่ายจิตวิญญาณน้อยที่สุดและทำให้ตนเองถ่อมลงน้อยที่สุด

สิ่งที่พวกเขาปรารถนาคือวิธีที่จะลืมพระเจ้า โดยให้ดูประหนึ่งว่าเป็นวิธีที่จะระลึกถึงพระองค์

สันตะสำนักเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะสนองความต้องการของคนทั้งปวงเหล่านี้

มันได้เตรียมพร้อมไว้สำหรับมนุษย์สองจำพวก

อันครอบคลุมเกือบทั้งโลก—คือผู้ที่ต้องการจะรอดด้วยความชอบธรรมของตนเอง

และผู้ที่ต้องการจะรอดทั้งที่ยังอยู่ในบาปของตน นี่คือเคล็ดลับแห่งอำนาจของมัน”

“วันแห่งความมืดมนทางสติปัญญาอย่างใหญ่หลวงได้ปรากฏแล้วว่าเป็นคุณแก่ความสำเร็จของสันตะปาปา และต่อไปจะเป็นที่ประจักษ์ว่า

วันแห่งความสว่างทางสติปัญญาอย่างใหญ่หลวงก็เป็นคุณแก่ความสำเร็จของมันเช่นกัน ในยุคที่ผ่านมา

เมื่อมนุษย์ปราศจากพระวณะของพระเจ้าและปราศจากความรู้แห่งความจริง

ดวงตาของพวกเขาถูกปิดบังไว้ และคนเป็นพัน ๆ ถูกตักจับ เพราะไม่เห็นชายที่ปูไว้แทบเท้าของตน

ในชั่วอายุนี้ มีคนเป็นอันมากซึ่งดวงตาของเขาพร่ามัวด้วยแสงจ้าของการคาดคะเนทางมนุษย์

‘วิทยาศาสตร์ที่เรียกกันอย่างผิด ๆ’ พวกเขา มองไม่เห็นชายนั้น

และก้าวเข้าไปในนั้นอย่างง่ายตายราวกับถูกปิดตาไว้ พระเจ้าทรงกำหนดให้กำลังทางสติปัญญาของมนุษย์

ได้รับการถือว่าเป็นของประทานจากพระเจ้าผู้สร้างของตน

และให้ถูกนำไปใช้ในการรับใช้ความจริงและความชอบธรรม

แต่เมื่อความเย่อหยิ่งและความทะเยอทะยานได้รับการทะนุบำรุง

และมนุษย์ยกทฤษฎีของตนขึ้นเหนือพระวณะของพระเจ้าแล้ว

สติปัญญาก็สามารถก่ออันตรายได้มากกว่าความไม่รู้ ดังนั้น วิทยาศาสตร์เทียมเท็จในสมัยปัจจุบัน

ซึ่งบ่อนทำลายความเชื่อในพระคัมภีร์

จะพิสูจน์ให้เห็นว่ามีประสิทธิผลในการเตรียมทางไว้เพื่อให้ผู้คนยอมรับสันตะปาปา

พร้อมด้วยรูปแบบอันน่าพึงพอใจของมัน ได้สำเร็จพอ ๆ

กับที่การปิดกั้นความรู้ได้เปิดทางแก่การขยายอำนาจของมันในยุคมืด” The Great Controversy, 572.

“ชาวโรมันคาทอลิกยอมรับว่าการเปลี่ยนแปลงวันสะบาโตนั้นเป็นสิ่งที่คริสตจักรของตนได้กระทำขึ้น

และพวกเขาขการเปลี่ยนแปลงนี้เองเป็นหลักฐานแห่งอำนาจสูงสุดของคริสตจักร พวกเขาประกาศว่า

โดยการถือเอาวันแรกของสัปดาห์เป็นวันสะบาโตนั้น

พวกโปรเตสแตนต์กำลังยอมรับอำนาจของคริสตจักรนั้น ในการออกกฎหมายในสิ่งที่เกี่ยวกับพระเจ้า

คริสตจักรโรมันมิได้ละทิ้งการอ้างสิทธิ์ว่าตนปราศจากความผิดพลาด

และเมื่อโลกกับบรรดาคริสตจักรโปรเตสแตนต์ยอมรับวันสะบาโตเทียมที่นางได้สร้างขึ้น

ขณะที่พวกเขาปฏิเสธวันสะบาโตของพระยาห์เวห์ พวกเขาก็เท่ากับยอมรับการอ้างสิทธิ์นี้โดยปริยาย

พวกเขาอาจอ้างอำนาจเป็นที่มาของการเปลี่ยนแปลงนี้ แต่ความผิดพลาดแห่งเหตุผลของพวกเขานั้นก็เห็นได้โดยง่าย นักโรมันคาทอลิกมีความเฉียบแหลมพอที่จะเห็นว่าพวกโปรเตสแตนต์กำลังหลอกตนเอง โดยสมัครใจปิดตาต่อข้อเท็จจริง ในกรณีนี้ เมื่อสถาบันแห่งวันอาทิตย์ได้รับความนิยมนมากขึ้น เขาก็ชื่นชมยินดี ด้วยมั่นใจว่าสิ่งนั้นในที่สุดจะนำโลกโปรเตสแตนต์ทั้งหมดมาอยู่ใต้ธงแห่งกรุงโรม”

“การเปลี่ยนแปลงวันสะบาโตเป็นเครื่องหมายหรือตราสำคัญแห่งสิทธิอำนาจของคริสตจักรโรมัน ผู้ที่เมื่อเข้าใจข้อเรียกร้องของพระบัญญัติข้อที่สี่แล้ว ยังเลือกถือรักษาวันสะบาโตเทียมแทนวันสะบาโตแท้ ก็ยอมถวายเป็นเครื่องบูชาแด่อำนาจนั้นซึ่งเป็นผู้เดียวที่ได้บัญชาให้ถือวันนั้น ตราสัตว์ร้ายคือวันสะบาโตของสันตะปาปา ซึ่งโลกได้รับเอาไว้แทนวันที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้”

“แต่เวลาที่จะรับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น ตามที่กำหนดไว้ในคำพยากรณ์ ยังมาไม่ถึง เวลาของการทดสอบยังมาไม่ถึง ยังมีคริสเตียนแท้ๆอยู่ในทุกคริสตจักร รวมทั้งในศาสนจักรโรมันคาทอลิกด้วย ไม่มีผู้ใดถูกปรับโทษจนกว่าเขาจะได้รับความสว่างและได้เห็นพันธะหน้าที่แห่งพระบัญญัติข้อที่สี่ แต่เมื่อถูกขู่ก้าออกมาเพื่อบังคับใช้วันสะบาโตเทียมเท่านั้น และเมื่อเสียงร้องอันดังกึกก้องของทูตสวรรค์องค์ที่สามจะเตือนมนุษย์ทั้งหลายมิให้หันมัสการสัตว์ร้ายและรูปของมัน เส้นแบ่งระหว่างความเท็จกับความจริงก็จะถูกขีดไว้อย่างชัดเจน แล้วบรรดาผู้ที่ยังคงดำเนินอยู่ในการละเมิดก็จะรับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของตน”

“เรากำลังเข้าใกล้ช่วงเวลาด้วยก้าวอันรวดเร็ว เมื่อคริสตจักรโปรเตสแตนต์จะรวมตัวกับอำนาจฝ่ายบ้านเมืองเพื่อคำจรรยาธรรมเทียมเท็จ ซึ่งบรรพบุรุษของพวกเขาได้อดทนต่อการข่มเหงอันรุนแรงที่สุดเพราะการต่อต้านศาสนานั้น แล้ววันสะบาโตของสันตะปาปาจะถูกบังคับใช้โดยอำนาจร่วมกันของคริสตจักรและรัฐ จะมีการละทิ้งความเชื่อในระดับชาติ ซึ่งจะสิ้นสุดลงด้วยความพินาศของชาติเท่านั้น” Bible Training School, February 2, 1913.

บัดนี้เราได้กล่าวถึงสัญลักษณ์ห้าประการที่เรากำลังแสวงหาจะระบุให้ชัดเจน ก่อนที่เราจะพิจารณาบทนั้นอย่างเต็มที่ ตัวเมืองหนึ่งหมายถึงอาณาจักรหนึ่งในคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์ และในอิสยาห์บทที่ยี่สิบสามนั้น มีอาณาจักรสองอาณาจักรที่เกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด แต่แตกต่างกันอย่างชัดเจน อาณาจักรแรกคือ “นครผู้สวมมงกุฎ” และอีกอาณาจักรหนึ่งคือ “นครพาดินชัย” ในวาระสุดท้าย อำนาจที่ควบคุมสหภาพสามประการของพญามาร สัตว์ร้าย และผู้พยากรณ์เท็จนั้น คือสันตะปาปา อาณาจักรนั้นคืออาณาจักรที่มีมงกุฎ

“เมื่อเราเข้าใกล้วิกฤตสุดท้าย การที่ความกลมเกลียวและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันจะมีอยู่ท่ามกลางบรรดาเครื่องมือขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้น เป็นเรื่องสำคัญยิ่งนัก โลกเต็มไปด้วยพายุ สงคราม และความแตกแยก แต่ภายใต้ศีรษะหนึ่งเดียว—คืออำนาจของสันตะปาปา—ประชาชนจะรวมตัวกันเพื่อต่อต้านพระเจ้าในบุคคลของพยานทั้งหลายของพระองค์ สหภาพนี้ถูกยึดประสานไว้โดยผู้ทรยศผู้ยิ่งใหญ่ ในขณะที่เขาแสวงหาจะรวมบรรดาตัวแทนของตนในการทำสงครามต่อสู้กับความจริง เขาก็จะทำงานเพื่อแบ่งแยกและกระจัดกระจายบรรดาผู้สนับสนุนความจริงนั้นด้วย ความริษยา การระแวงในทางชั่ว การพุดร้าย ถูกเขายูยงขึ้นเพื่อก่อให้เกิดความไม่ลงรอยกันและความแตกสามัคคี” Testimonies, volume 7, 182.

ราชอาณาจักรที่มีมงกุฎคือเมืองไทรเซ ซึ่งหมายความว่า “ศิลา” ในบทนี้ เมืองไทรเซเป็นสัญลักษณ์แทนสันตะปาปา ซึ่งดำเนินการเพื่อปลอมแปลงพระคริสต์ เพราะสันตะปาปาคือปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ คำว่า “anti” ในคำว่า antichrist หมายถึง “อยู่แทนที่”

สันตะปาปาพยายามปลอมแปลงพระคริสต์ในทุกระดับ และชื่อไทร่หมายถึงศิลา เพราะสันตะปาปาเป็นของปลอมเลียนแบบ “พระศิลาแห่งยุคสมัย”

ผู้ใดได้วางแผนการนี้ต่อสู้อย่างไทร่ เมืองผู้สวมมงกุฏนั้น ซึ่งบรรดาพ่อค้าของนางเป็นดั่งเจ้านาย และบรรดาผู้ค้าขายของนางเป็นผู้ทรงเกียรติแห่งแผ่นดินโลก? พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงกำหนดไว้แล้ว เพื่อจะทำให้ความเยอหยิ่งแห่งศักดิ์ศรีทั้งสิ้นมัวหมองไป และเพื่อนำบรรดาผู้ทรงเกียรติแห่งแผ่นดินโลกลงสู่ความดูหมิ่น โอ ธิดาแห่งทารุณชิจงผ่านไปทั่วแผ่นดินของเจ้าเหมือนแม่น้ำเกิด ไม่มีริ้วแรงอีกต่อไปแล้ว พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์เหนือทะเล พระองค์ทรงทำให้ราชอาณาจักรทั้งหลายสะเทือน พระเยโฮวาห์ได้ทรงมีพระบัญชาต่อสู้อย่างไทร่ให้ทำลายป้อมปราการทั้งหลายของเมืองนั้นเสีย อีสยาห์ 23:8-11

เรามุ่งหมายจะแสดงโดยพยานหลักฐานมากมายว่า “การสันคลอนแห่งราชอาณาจักรทั้งหลาย” นั้นสำเร็จโดยพระเจ้า ผ่านทางอิสลาม อิสลามคืออำนาจที่ทำให้บรรดาประชาชาติเดือดดาล และถูกใช้เพื่อสันคลอนบรรดาประชาชาติ ในประเด็นนี้ เรากำลังชี้ให้เห็นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกำหนดไว้แล้วว่า จะทรงนำ “บรรดาผู้มีเกียรติแห่งแผ่นดินโลก” เข้าสู่ความอับยศ ซึ่งคือ “พ่อค้า” และ “ผู้ค้าขาย” ผู้ซึ่ง “ที่กำบังอันเข้มแข็ง” ของเขาจะต้องถูกทำลาย นครแห่งการค้าและนครผู้ประหามงกุฏนั้น “ได้ย้ายให้เกิดความไม่พอพระทัยแห่งสวรรค์” และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมุ่งหมายที่จะทำลาย “ที่กำบังอันเข้มแข็ง” ของพวกเขา และสิ่งนั้นเป็นภาพแทนของระบบเศรษฐกิจ การล่มสลายของระบบเศรษฐกิจเกิดขึ้นก่อนกฎหมายวันอาทิตย์ในสหรัฐอเมริกา เพราะก่อนกฎหมายวันอาทิตย์ พลเมืองของสหรัฐอเมริกากำลังเรียกร้องให้ถูกนำกลับคืน “สู่ความโปรดปรานของพระเจ้าและความเจริญรุ่งเรืองฝ่ายโลก” ข้อโต้แย้งของพวกเขาคือ การพิพากษาของพระเจ้าจะไม่สิ้นสุดลง จนกว่าวันอาทิตย์จะ “ได้รับการบังคับใช้อย่างเคร่งครัด” พยานหลายแห่งจากพระคัมภีร์เห็นพ้องกันว่า เรากำลังอยู่บนปากเหวแห่งการพังทลายครั้งใหญ่ของระบบเศรษฐกิจของโลก การพังทลายนั้นเกิดขึ้นก่อนกฎหมายวันอาทิตย์ เช่นเดียวกับที่การพังทลายของปี 1837 เกิดขึ้นก่อนวันที่ 22 ตุลาคม 1844.

“แล้วผู้ล่อลวงยิ่งใหญ่ นั้นจะชักจูงมนุษย์ให้เชื่อว่าบรรดาผู้รับใช้พระเจ้าคือสาเหตุแห่งความชั่วร้ายเหล่านี้ จนขั้นที่ได้ย้ายให้พระสวรรค์ทรงกริ้วจะโยนความทุกข์ทั้งสิ้นของตนไปยังผู้ที่การเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นคำตำหนิอย่างต่อเนื่องต่อบรรดาผู้ละเมิด จะมีการประกาศว่ามนุษย์กำลังกระทำผิดต่อพระเจ้า โดยการละเมิดสละบาโตวันอาทิตย์ ว่าบาปนี้ได้นำมาซึ่งภัยพิบัติทั้งหลายซึ่งจะไม่ยุติจนกว่าจะมีการบังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์อย่างเคร่งครัด และว่าบรรดาผู้ที่เสนอข้อเรียกร้องของพระบัญญัติข้อที่สี่ อันเป็นเหตุให้ทำลายความเคารพต่อวันอาทิตย์นั้น เป็นผู้ก่อความเดือดร้อนแก่ประชาชน ชัดขวางมิให้พวกเขาได้รับการฟื้นคืนสู่ความโปรดปรานของพระเจ้าและความรุ่งเรืองฝ่ายโลกอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้น คำกล่าวหาที่ครั้งโบราณได้ยกขึ้นต่อผู้รับใช้ของพระเจ้าจะถูกกล่าวซ้ำอีก บนเหตุผลซึ่งตั้งอยู่มั่นคงพอๆ กันว่า ‘ต่อมาเมื่ออาหับเห็นเอลียาห์ อาหับจึงกล่าวแก่ท่านว่า เจ้าหรือคือผู้ที่ก่อความเดือดร้อนแก่อิสราเอล? และท่านตอบว่า ข้าพเจ้ามิได้ก่อความเดือดร้อนแก่อิสราเอล แต่ท่านและวงศ์วานบิดาของท่านต่างหาก เพราะท่านทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระยาห์เวห์ และท่านได้ติดตามพระบาอัลทั้งหลาย’ 1 Kings 18:17, 18. เมื่อความพิโรธของประชาชนถูกปลุกเร้าขึ้นด้วยข้อกล่าวหาอันเป็นเท็จ พวกเขาจะดำเนินแนวทางต่อบรรดาทูตของพระเจ้า

ซึ่งคล้ายคลึงอย่างยิ่งกับที่อิสราเอลผู้ละทิ้งความเชื่อได้กระทำต่อเอลียาห์” The Great Controversy, 590.

เอลียาห์เผชิญหน้ากับผู้พยากรณ์ของพระบาอัลและบรรดาปุโรหิตแห่งเสารูปเคารพบนภูเขาคารเมล เป็นภาพแทนของกฎหมายวันอาทิตย์ ชาวสารสำหรับคริสตจักรคือ “จงเลือกเสียในวันนี้ว่าท่านจะปรนนิบัติผู้ใด” เมื่อประวัติศาสตร์นี้เกิดซ้ำอีกครั้งในกฎหมายวันอาทิตย์ คำถามก็คือ “ท่านจะเลือกวันใด เพราะวันที่ท่านเลือกบ่งชี้ว่าท่านปรนนิบัติผู้ใด” ก่อนภูเขาคารเมล มีความแห้งแล้งรุนแรงเป็นเวลาสามปีครึ่ง ก่อนกฎหมายวันอาทิตย์ มีกฎหมายวันอาทิตย์เป็นลำดับหลายฉบับ แต่ยังไม่ได้รับการ “บังคับใช้อย่างเคร่งครัด” หลักการที่สัมพันธ์กับกฎหมายวันอาทิตย์คือการละทิ้งความเชื่อระดับชาติยอมนำไปสู่ความพินาศระดับชาติ ตัวอย่างของเรื่องนี้คือ คอนสแตนตินได้ออกกฎหมายวันอาทิตย์ในปี ค.ศ. 321 และไม่นานหลังจากนั้น แตรสี่ประการแรกแห่งวิวัฒนาการที่แปดก็เริ่มนำจักรวรรดิโรมตะวันตกไปสู่จุดจบภายในปี ค.ศ. 476 เรื่องราวของคอนสแตนตินมีความสำคัญ เพราะรวมถึงการยกย่องวันอาทิตย์ขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป และในเวลาเดียวกันก็มีการจำกัดวันสะบาโตวันที่เจ็ดอย่างค่อยเป็นค่อยไปด้วย ประวัติศาสตร์อันค่อยเป็นค่อยไปนั้นมาถึงบทสรุปเมื่อประชาชนถูกบังคับให้ถือรักษาวันอาทิตย์ มิฉะนั้นก็จะถูกข่มเหงเพราะถือรักษาวันสะบาโต นั่นคือบทสรุปของกฎหมายวันอาทิตย์ที่ทวีความเข้มข้นขึ้นในสหรัฐอเมริกาเช่นกัน หลักการประการหนึ่งที่สัมพันธ์กับการบังคับให้ไม่มีสการในวันอาทิตย์คือ “การละทิ้งความเชื่อระดับชาติยอมนำไปสู่ความพินาศระดับชาติ” หลักการนี้หมายความว่า การบังคับใช้กฎหมายวันอาทิตย์ที่ทวีความเข้มข้นขึ้น ก่อให้เกิดการทวีความรุนแรงขึ้นของการพิพากษาของพระเจ้า ก่อนหน้ากฎหมายวันอาทิตย์ตามวิวัฒนาการที่สิบสาม ข้อสิบเอ็ด แต่ละพระราชบัญญัติจะนำความพินาศที่สอดคล้องกันมาด้วยการพิพากษาที่ประชาชนกล่าวหาว่าผู้รักษาวันสะบาโตเป็นผู้ก่อให้เกิดขึ้นนั้น แท้จริงแล้วเกิดจากการบังคับใช้กฎหมายวันอาทิตย์ที่ทวีความเข้มข้นขึ้น เราได้รวมข้อความตอนหนึ่งจาก The Great Controversy ซึ่งข้าพเจ้าได้ตั้งชื่อว่า Sunday Progression ไว้ด้วย ข้าพเจ้าขอแนะนำให้คุณอ่านสิ่งนั้นอีกครั้งหนึ่ง ข้อความนั้นอยู่ในหมวดที่ชื่อว่า The Spirit of Prophecy

“พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในวาระสุดท้าย เพื่อว่าประชากรของพระองค์จะได้เตรียมพร้อมยืนหยัดต่อต้านพายุแห่งการคัดค้านและพระพิโรธ ผู้ที่ได้รับการเตือนล่วงหน้าถึงเหตุการณ์ที่อยู่เบื้องหน้าแล้ว ไม่ควรนิ่งคอยด้วยความสงบต่อพายุที่กำลังจะมาถึง โดยปลอบใจตนเองว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงกำบังบรรดาผู้สัตย์ซื่อของพระองค์ในวันแห่งความยากลำบาก เราทั้งหลายพึงเป็นดังคนที่คอยองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน มิใช่ด้วยการคอยอย่างเกียจคร้าน แต่ด้วยการงานอันจริงจัง และด้วยความเชื่อที่ไม่หวั่นไหว บัดนี้มีช่วงเวลาที่จะปล่อยให้จิตใจของเราหมกมุ่นอยู่กับสิ่งที่มีความสำคัญเพียงเล็กน้อย ในขณะที่มนุษย์กำลังหลับไหล ซาตานกำลังจัดเตรียมการต่าง ๆ อย่างแข็งขัน เพื่อประชากรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะไม่ได้ได้รับความเมตตาหรือความยุติธรรม ขบวนการวันอาทิตย์บัดนี้กำลังสืบหน้าไปในความมืด บรรดาผู้นำกำลังปกปิดประเด็นที่แท้จริงไว้ และคนเป็นอันมากที่เข้าร่วมในขบวนการนั้นก็ได้เห็นด้วยตนเองว่ากระแสใต้ธารนั้นกำลังมุ่งไปทางใด คำประกาศของขบวนการนั้นอ่อนโยนและดูประหนึ่งเป็นคริสเตียน แต่เมื่อมันเริ่มกล่าว มันจะเผยให้เห็นจิตวิญญาณของพญานาค เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องกระทำทุกสิ่งซึ่งอยู่ในกำลังของเรา เพื่อป้องกันภัยอันตรายที่กำลังคุกคามนั้น เราควรพยายามปลดอาวุธอคติ โดยวางตนของเราไว้ในฐานะที่ถูกต้องต่อหน้าประชาชน เราควรนำเสนอประเด็นที่แท้จริงซึ่งเป็นข้อพิพาทต่อหน้าพวกเขา ด้วยเหตุนี้จึงเป็นการยืนยันคำคัดค้านที่มีปร

เสถียรภาพที่สุดต่อมาตรการทั้งหลายที่จำกัดเสรีภาพแห่งมโนธรรม เราควรค้นพระคัมภีร์ และสามารถให้เหตุผลแห่งความเชื่อของเราได้ ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า 'คนอธรรมจะกระทำความอธรรมต่อไป และไม่มีคนอธรรมคนใดจะเข้าใจ แต่คนมีปัญญาจะเข้าใจ'" Testimonies, volume 5, 452.

เป็นการยากที่จะมองเห็นขบวนการเพื่อการออกกฎหมายวันอาทิตย์ เพราะมันกำลังดำเนินไปใน "ความมืด" และสันตะปาปาก็กำลัง "เสริมกำลังของตนขึ้นอย่างลอบเร้นและโดยไม่มีผู้สงสัย" เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของตนเอง เป็นความจริงที่ว่า การดำเนินงานเพื่อผลักดันกฎหมายวันอาทิตย์ในความมืดนั้นเป็นประเด็นสำคัญยิ่งในกระบวนการทดสอบของชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ตามที่ดาเนียลและซิสเตอร์ไวท์กล่าวไว้ว่า "ไม่มีคนอธรรมคนใดจะเข้าใจ" "คนอธรรม" ในพระธรรมดาเนียลนั้นคือ "หญิงพรหมจารีโง่เขลา" ของมัทธิว ซึ่งซิสเตอร์ไวท์ระบุว่า เป็นชาวเลาดีเซีย คนมีปัญญาจะเข้าใจเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในเวลานี้ แม้ว่าประวัติศาสตร์ที่อยู่รอบตัวเราจะดูราวกับขัดแย้งกับพระวจนะของพระเจ้าก็ตาม เราจะเชื่อพระวจนะของพระเจ้า หรือจะเชื่อสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นรอบตัวเรา? กระนั้น เราได้รับการเตือนล่วงหน้าแล้วว่า จดจบจะเป็นดังเช่นในสมัยของโนอาห์.

"โลกซึ่งเต็มไปด้วยการมัวสุมวุ่นวาย เต็มไปด้วยความเพลิดเพลินอันไร้พระเจ้า กำลังหลับไหล หลับไหลอยู่ในความมั่นคงฝ่ายเนื้อหนัง มนุษย์กำลังผลักไสการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปเสียไกล พวกเขาหัวเราะเยาะคำตักเตือน ความโอหังของคนหยิ่งโสกล่าวขึ้นว่า 'ทุกสิ่งยังคงเป็นอยู่เหมือนที่เป็นมาตั้งแต่เริ่มสร้างโลก' 'พรุ่งนี้ก็จะเป็นอย่างวันนี้ และยิ่งอุดมสมบูรณ์มากขึ้นไปอีก' 2 Peter 3:4; Isaiah 56:12 เราจะดำดิ่งลงไป ในความรักความสนุกสนาน ให้ลึกยิ่งขึ้น แต่พระคริสต์ตรัสว่า 'ดูเถิด เรามาอย่างขโมย' Revelation 16:15 ในเวลานั้นเองที่โลกถามอย่างเขี่ยหยันว่า 'พระสัญญาเรื่องการเสด็จมาของพระองค์อยู่ที่ไหน?' หมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่กำลังสำเร็จอยู่ ขณะที่พวกเขาร้องว่า 'สันติภาพและความปลอดภัย' ความพิณาศับพลันก็กำลังมาถึง เมื่อคนช่างเยาะเย้ย ผู้ปฏิเสธความจริง กลายเป็นคนอวดดีทะนงตน; เมื่อกิจวัตรแห่งการงาน ในกิจการหาเงินนานาประการดำเนินไปโดยไม่คำนึงถึงหลักธรรม; เมื่อผู้ศึกษากำลังแสวงหาความรู้ในทุกอย่างยกเว้นการเชื่อหรือรับ เว้นแต่ในพระคัมภีร์ของตน พระคริสต์ก็เสด็จมาอย่างขโมย"

"ทุกสิ่งในโลกกำลังอยู่ในความปั่นป่วน หมายถึงทุกแห่งกาลเวลาเป็นลางร้าย เหตุการณ์ที่จะมาถึงทอดเงาของมันล่วงหน้า พระวิญญาณของพระเจ้ากำลังถอยห่างจากแผ่นดินโลก และหายนะก็ตามติดหายนะทั้งทางทะเลและทางบก มีพายุ แผ่นดินไหว ไฟไหม้ อุทกภัย การฆาตกรรมทุกรูปแบบ ใครเล่าจะอ่านอนาคตได้? ความมั่นคงปลอดภัยอยู่ที่ไหน? ไม่มีใครมั่นใจในสิ่งใดที่เป็นของมนุษย์หรือของโลก มนุษย์กำลังจัดแถวของตนอย่างรวดเร็วภายใต้ธงที่ตนได้เลือก พวกเขากำลังรอคอยและจับตาดูความเคลื่อนไหวของผู้นำของตนอย่างกระสับกระส่าย มีผู้ที่กำลังรอคอย จับตาดู และทำงานเพื่อการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา อีกพวกหนึ่งกำลังเข้าแถวอยู่ภายใต้การบัญชาการของผู้ทรยศครั้งใหญ่คนแรก มีน้อยคนนักที่เชื่อด้วยสุดใจและสุดจิตว่า มีนรกที่เราต้องหลีกเลี่ยง และมีสวรรค์ที่เราต้องมุ่งให้ถึง"

"วิกฤตกำลังสืบคลานเข้ามาหาเราอย่างค่อยเป็นค่อยไป ดวงอาทิตย์ยังคงส่องแสงอยู่บนฟ้าสวรรค์ โคลงไปตามวิถีเดิมของมัน และฟ้าสวรรค์ยังคงประกาศพระสิริของพระเจ้า มนุษย์ยังคงกินและดื่ม ปลุกและสร้าง แต่งานและยกบุตรธิดาให้แต่งงาน พ่อค้ายังคงซื้อและขาย มนุษย์ยังคงเบียดเสียดกันและกัน แย่งชิงตำแหน่งสูงสุด บรรดาผู้รักความสนุกสนานยังคงหลงใหลเข้าสู่โรงละคร การแข่งม้า

และบ่อนการพนัน ความตื่นเต้นเร้าใจอย่างที่สุดยังคงครอบงำอยู่ กระนั้น เวลาของพระภรรยาธิคุณกำลังจะปิดลงอย่างรวดเร็ว และทุกกรณีกำลังจะถูกตัดสินขั้นขั้นเด็ดขาด ท่านเห็นว่าเวลาของมันสั้นนัก มันได้ระดมทุกหน่วยงานของมันให้ทำงาน เพื่อให้มนุษย์ถูกหลอกลวง ถูกทำให้หลงผิด ถูกทำให้หมกมุ่น และถูกสะกดตรึงไว้ จนกว่าวันแห่งพระภรรยาธิคุณจะสิ้นสุดลง และประตูแห่งพระเมตตาจะถูกปิดลงตลอดกาล”

“พระตำรัสเตือนขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจากภูเขามะกอกเทศดังมาถึงเราอย่างเคร่งขรึมผ่านกาลศตวรรษทั้งหลายว่า ‘จงระวังตัวของท่านทั้งหลายให้ดี เกลือกว่าในเวลาใดเวลาหนึ่งใจของท่านจะหมกมุ่นอยู่กับการกินดื่มเกินขนาด และความมีนเมา และความกังวลแห่งชีวิตนี้ และวันนั้นจะมาถึงท่านโดยไม่ทันรู้ตัว’ เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเผ่าระวังและอธิษฐานอยู่เสมอ เพื่อท่านจะได้ถูกนับว่าคู่ควรที่จะพ้นจากเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดขึ้นนั้น และจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์บุตรมนุษย์ได้” Desire of Ages, 635, 636.

ในอิสยาห์บทที่ยี่สิบสาม ศิโตนคือสหรัฐอเมริกา และไทรคือสันตะปาปา ไทรและศิโตนเป็นนครพินิเซียนโบราณที่อยู่ร่วมสมัยกัน ตั้งอยู่ตามชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ทั้งสองเป็นที่รู้จักจากการค้าทางทะเล ความมั่งคั่ง และอิทธิพลในโลกโบราณ ศิโตนและ “พ่อค้า” ของนางได้หลอกล่อกับชาวชิชในข้อความตอนนั้น พ่อค้าของศิโตนได้ค้าขาย “พืชผลแห่งสิโร” ซึ่งเป็น “ผลเก็บเกี่ยวแห่งแม่น้ำ” และเป็นผล “แห่งแม่น้ำ” และเป็น “รายได้” ของนาง เพราะนางเป็น “ตลาดของบรรดาประชาชาติ” ผู้เผยพระวจนะทั้งปวงต่างกล่าวถึงอวสานของโลก ดังนั้น ผู้ใดเล่าคือตลาดของบรรดาประชาชาติในอวสานของโลก? ก็คือสหรัฐอเมริกา

สิโรเป็นแม่น้ำสายหนึ่งในอียิปต์ (น่าจะเป็นบริเวณดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำไนล์) และถูกใช้เป็นสัญลักษณ์แทนความมั่งคั่งของโลก เพราะอียิปต์คือโลก “บุตรสาวพรหมจารี” ของไซดอนเป็นตัวแทนของชนรุ่นสุดท้ายของสหรัฐอเมริกา และนางถูกบีบคั้นด้วยกฏอัยการศึกที่มาพร้อมกับกฎหมายวันอาทิตย์และความพินาศของชาติซึ่งติดตามมาในทันที พรหมจารีเหล่านั้นของไซดอนถูกตำหนิด้วยคำถามเกี่ยวกับเมืองไทรที่กล่าวว่า “นี่หรือคือนครแห่งความชื่นบานของเจ้า” (อาณาจักร) ซึ่งสหรัฐอเมริกาเคยชื่นชมยินดีในนั้น? “นี่หรือคืออาณาจักร” “ซึ่งมีความเป็นมาแต่ครั้งโบราณกาล” ทั้งที่ตามข้อความตอนนั้นมันถูกก่อตั้งขึ้นโดยนิมโรดภายหลังน้ำท่วมโลกไม่นาน?

พระเจ้าได้ทรงกำหนดและ “ทรงมุ่งหมาย” ที่จะลงโทษ “เมืองไทร เมืองผู้สวมมงกุฎ” การลงโทษสันตะปาปารวมถึงการล่มสลายของโครงสร้างทางการเงินของโลก เพราะ “องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรงประทาน” “พระบัญชาต่อสู” “ไซดอน” “นครพาณิชย์” (สหรัฐอเมริกา) พระบัญชาของพระองค์ “เพื่อทำลายที่กำบังอันแข็งแกร่ง” หรือเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา คือพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโต เพราะการละทิ้งความเชื่อของชาติย่อมนำมาตามมาด้วยความพินาศของชาติ

การลงโทษของสันตะปาปาเริ่มต้นด้วยการล่มสลายทางเศรษฐกิจของทั้งโลก อันเป็นการตอบสนองต่อการที่เศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาถูกทำลาย ไซดอนมี “เรือน” ที่สัมพันธ์กับเศรษฐกิจของตน จึงเป็นภาพแทนของโครงสร้างทางการเงินที่ถูกทำลาย เพราะท่านจะเข้าไปไม่ได้อีกต่อไป จะไม่มีการลงทุนหรือผลกำไรจาก “เรือน” นั้นอีก เพราะมันถูกทำลายแล้ว การทำลายนี้เกิดขึ้นในเวลาของกฎหมายวันอาทิตย์ แม้ว่าก่อนหน้ากฎหมายวันอาทิตย์จะมีการพิพากษาที่ทวีความรุนแรงขึ้นอยู่แล้ว เมื่อการล่มสลายนั้นมาถึง สันตะปาปา สหรัฐอเมริกาพร้อมทั้งเจ้านายพ่อค้าของมันและบรรดาพ่อค้าที่ทรงเกียรติ และบรรดาเรือแห่งทาร์ชิส จะ “คร่ำครวญ”

ตำแหน่งที่ตั้งของ "ทาริช" ในข้อความตอนนี้สัมพันธ์กับความมั่งคั่งในสมัยโบราณ และบรรดาเรือแห่งทาริชในพระคัมภีร์เป็นสัญลักษณ์สำคัญยิ่งแห่งอำนาจทางเศรษฐกิจ

เพราะเรือของกษัตริย์ไปยังทาริชพร้อมกับบรรดาผู้รับใช้ของหุราม ทุก ๆ สามปีกองเรือทาริชจึงกลับมาครั้งหนึ่ง นำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกกงูมา และกษัตริย์ชาวโลมอนทรงเลิศกว่ากษัตริย์หังปวงแห่งแผ่นดินโลกในด้านทรัพย์สมบัติและสติปัญญา 2 พงศาวดาร 9:21, 22.

เรือหังหลายเป็นสัญลักษณ์ของกำลังทางเศรษฐกิจ และทาริชคือเรือทางเศรษฐกิจชั้นนำในคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์ ชั่วอายุสุดท้ายของทาริช ซึ่งมี "ธิดา" ของทาริชเป็นตัวแทน ได้รับคำบอกให้ "ผ่านไปทั่วแผ่นดินของเจ้าเหมือนแม่น้ำ" และสิ่งที่นางพบก็คือ แผ่นดินของนางนั้น "ไม่มีกำลังอีกต่อไป" และไม่อาจ "เปรมปรีดี" เพราะอาณาจักรของเมืองไทรเซได้อีกต่อไป กำลังที่พวกเขาแสวงหานั้นคือกำลังทางเศรษฐกิจแต่เดิมของไซดอน แต่สิ่งนั้นได้สูญสิ้นไปแล้ว เพราะทะเลได้กล่าวไว้ "ว่า เรามิได้ปวดครรภ์ และมีได้คลอดบุตร หังมิได้เลี้ยงดูชายหนุ่ม และมีได้อบรมหญิงพรหมจารี" ด้วยเหตุนี้จึงชี้ให้เห็นถึงชั่วอายุสุดท้ายของทะเล ซึ่งก็คือบรรดาประชาชาติของโลกที่กำลังคร่ำครวญถึงความพินาศของเศรษฐกิจของโลก และ ณ จุดนั้นประชาชนของโลกก็ตื่นขึ้นสู่ความจริงที่ว่าพวกเขาคือคนรุ่นสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของโลก และสายเกินไปแล้วที่จะเตรียมตัวสำหรับชีวิตนิรันดร์

"เงินจะเสื่อมค่าลงอย่างฉับพลันในไม่ช้า เมื่อความเป็นจริงแห่งภาพเหตุการณ์นิรันดร์เปิดปรากฏแก่ประชาสัมพัทธ์ของมนุษย์" Evangelism, 62.

มี "ชาว" หรือสารอยู่สองประการที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดแก่ทุกคนในข้อนี้ "ชาว" ประการแรกเกี่ยวกับอียิปต์ และ "ชาว" ประการที่สองคือเมืองไทรเซ ชาวเกี่ยวกับอียิปต์นั้นอยู่ในกาลอดีต เพราะอิสยาห์กล่าวว่า "ตั้งเมื่อมีชาวเรื่องอียิปต์"

จึงแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำบางสิ่งกับอียิปต์ก่อนการที่พระองค์ทรงทำลายเมืองไซดอน (สหรัฐอเมริกา) สิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำต่ออียิปต์นั้น ซึ่งก็เป็นตัวแทนของ "ชาว" เกี่ยวกับอียิปต์ด้วย คือพระองค์ทรงทำลายอียิปต์ในความเชื่อมโยงกับครั้งแรกที่พระเจ้าทรงเข้าสู่พันธสัญญากับชนชาติที่ทรงเลือกไว้ ชาวทั้งสองนั้นเป็น "ชาว" เดียวกัน ชาวของอียิปต์คือจุดเริ่มต้น และชาวของเมืองไทรเซคือจุดจบ พระองค์ผู้ทรงเป็นอัลฟาและโอเมกาได้ทรงสำแดงพันธสัญญากับคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันในวาระสุดท้าย โดยผ่านประวัติศาสตร์ช่วงเริ่มต้นของเรื่องนี้ "ชาว" เรื่องอียิปต์คือการช่วยกู้ที่ทะเลแดง เมื่อฟาโรห์และกองทัพของเขาถูกทำลาย ซึ่งเป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงการช่วยกู้ครั้งสุดท้ายของชนชาติของพระเจ้า ดังที่แสดงไว้โดย "ชาว" ซึ่งก็คือ "ภาวะของเมืองไทรเซ"

อำนาจซึ่งพระคัมภีร์ใช้เป็นสัญลักษณ์ว่าเป็นผู้ทำลายเรือแห่งทาริชนั้น คือศาสนาอิสลาม เรื่องของศาสนาอิสลามจะนำมาพิจารณาในภายหลัง ดังนั้นเราจะกล่าวถึงหัวข้อนี้เพิ่มเติมที่ยังขึ้นในภายหลัง ในข้อพระคัมภีร์นี้ สิ่งดังกล่าวถูกแทนด้วยคำว่า "คิทธิม" ซึ่งเป็นคำโบราณสำหรับไซปรัส และข้อพระคัมภีร์นั้นกล่าวว่า การพินาศของไซดอนและเมืองไทรเซได้รับการสำแดงจาก "คิทธิม" สัญลักษณ์ของศาสนาอิสลามรวมถึงภาพประกอบที่เฉพาะเจาะจงอย่างยิ่งเกี่ยวกับการทำลายสหรัฐอเมริกาในคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์

การติดตามวันและปีที่อ้างถึงในพระธรรมอิสยาห์เป็นสิ่งสำคัญ เพราะบ่อยครั้งสิ่งเหล่านั้นซึ่งช่วงเวลาฝ่ายพยากรณ์ของข้อความที่ตามมา อิสยาห์บทที่ยี่สิบสามตามหลัง "ภาวะ" แห่งหุบเขาแห่งนิมิตในบทที่ยี่สิบสอง ซึ่งก่อนหน้านั้นมีบทที่ยี่สิบเอ็ดซึ่งมี "ภาวะ" สามประการ

และทั้งสามประการนั้นล้วนระบุถึงอิสลาม ก่อนบทนั้น ในข้อหนึ่งของบทที่ยีสบ มีการกำหนดฉากแห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ ซึ่งคำพยากรณ์แห่งความพิनाสที่ตามมาถูกซบงไว้ในบทถัด ๆ ไป

ในปีที่ทหารหันมายังอชโดด (เมื่อซาร์โกนษัตริย์แห่งอัสซีเรียทรงใช้เขามา) และได้ทำสงครามกับอชโดดและยึดเมืองนั้นได้ อีสยาห์ 20:1

คำว่า "Tartan" อาจเป็นชื่อ หรือที่เป็นไปได้มากกว่านั้นคือเป็นตำแหน่งของผู้นำทางทหาร ทหารหันมายังอชโดด เมืองหนึ่งในอียิปต์ และยึดเมืองนั้นไว้
ในช่วงเวลาแห่งประวัติศาสตร์เมื่อพวกอัสซีเรียกำลังค่อย ๆ เข้าครอบครองโลก อัสซีเรียเป็นแบบอย่างเชิงสัญลักษณ์ของบาบิโลน
ทั้งอัสซีเรียและบาบิโลนต่างเป็นราชอาณาจักรที่มาจากทิศเหนือ เป็นราชอาณาจักรที่ถูกระบุว่าเป็น "สิงโต" ซึ่ง "กระจัดกระจาย" แกะของพระเจ้า และทั้งสองก็ได้รับการลงโทษอย่างเดียวกัน อัสซีเรียมาก่อน บาบิโลนมาทีหลัง

อิสราเอลเป็นแกะที่กระจัดกระจายอยู่ เหล่าสิงโตได้ขับไล่เขาไป กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กีดกันเขาก่อน และในที่สุด เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้นี้ได้หักกระดูกของเขา เพราะฉะนั้น พระยาห์เวห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนินว่า ดูเถิด เราจะลงโทษกษัตริย์แห่งบาบิโลนและแผ่นดินของเขา ดังที่เราได้ลงโทษกษัตริย์แห่งอัสซีเรียแล้ว เยเรมีย์ 50:17, 18

ในเชิงคำพยากรณ์ พวกเขาทั้งสองล้วนเป็น "อัสซีเรียผู้จองหอง"

"เมื่อเสนาาเคอริบ ชาวอัสซีเรียผู้เย่อหยิ่ง ได้กล่าวเหยียดหยันและหมิ่นประมาทพระเจ้า และข่มขู่อิสราเอลด้วยการทำลายล้าง 'ครั้นในคืนนั้นเอง ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้ออกไป และประหารคนในค่ายของชาวอัสซีเรียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน' มี 'การตัดขาดบรรดาแก้วแหวนผู้กล้าหาญ ทั้งบรรดาผู้นำและนายกองทั้งหลาย' ออกจากกองทัพของเสนาาเคอริบ 'ตั้งนั้นเขาจึงกลับไปยังแผ่นดินของตนด้วยความละอายใจยิ่ง' [2 Kings 19:35; 2 Chronicles 32:21.]" ปฐมบทแห่งมหากาพย์ต่อสู้อิสราเอล, 512.

ปีที่ "ทหารหันมาถึงเมืองอชโดด" และ "ยึดเมืองนั้นไว้"

เป็นภาพแทนของการพิชิตโลกอย่างค่อยเป็นค่อยไปโดยอำนาจสันตะปาปา
ดังที่แสดงไว้ในหกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่ยีสบเอ็ด ประวัติศาสตร์ของวิกฤตกฎหมายวันอาทิตย์ ซึ่งเป็น "วาระสุดท้าย" ของการพิพากษาเพื่อการสืบสวน และซึ่งนำตรงไปสู่การพิพากษาเชิงบังคับคดี (ภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้าย) คือฉากหลังทางประวัติศาสตร์ที่ "ปี" ซึ่งทหารหันมาถึงเมืองอชโดดนั้นเป็นตัวแทน เมื่อบริบทของประวัติศาสตร์นั้นถูกวางไว้แล้ว อีสยาห์จึงให้คำพยากรณ์แห่งหายนะสามประการเกี่ยวกับอิสลาม หนึ่งในประการเกี่ยวกับแอตแลนติสม์แบบเลาติเซีย และต่อจากนั้นคือภาระแห่งเมืองไทระ
บทที่ยีสบสี่เป็นหนึ่งในตัวอย่างคลาสสิกของภัยพิบัติเจ็ดประการสุดท้าย และตามมาด้วยบทที่ยีสบห้า ซึ่งเป็นภาพแทนของการช่วยกู้ครั้งสุดท้ายของประชากรของพระเจ้า ซึ่งที่นั่นเราพบว่าประชากรของพระเจ้ากล่าววถ้อยแถลงที่เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางที่สุดถ้อยแถลงหนึ่งในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งนั้น

และในวันนั้นจะมีผู้กล่าวว่า ดูเถิด นี่คือพระเจ้าของเรา; เราได้รอคอยพระองค์ และพระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด: นี่คือพระยาห์เวห์; เราได้รอคอยพระองค์ เราจะยินดีและเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์ อีสยาห์ 25:9

คนหนึ่งแสนสับสนสับสนคนนั้นคือหญิงพรหมจารีผู้มีปัญญา ผู้เฝ้าคอกองคพระผู้เป็นเจ้าของตนเสด็จมาสูงงานอภิเชกสมรส แม้พระองค์จะทรงซัดซ้ออยู่ ตามที่สอดคล้องกับคำอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคน พวกเขาไม่ไช่ชาวเลาติเซีย แต่เป็นชาวฟิลาเดลเฟีย จนถึงจุดนี้ บทความนี้ได้กำลังวางบริบทอยู่

ในปี ค.ศ. 1798 นโปเลียนได้จับสันตะปาปาเป็นเชลย อันเป็นการก่อให้เกิดบาดแผลถึงตายตามคำพยากรณ์ ซึ่งจะได้รับการรักษาให้หายในปลายโลก ตามพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบสาม ณ จุดนั้น สหรัฐอเมริกาได้เข้ามารับตำแหน่งเป็นอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ ตามพระธรรมดาเนียลบทที่สอง เจ็ด แปด และสิบเอ็ด และพระธรรมวิวรณ์บทที่สิบสอง สิบสาม สิบหก สิบเจ็ด และสิบแปด นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ทั้งเขาแห่งพรรครีพับลิกันของสหรัฐอเมริกา และเขาแห่งโปรเตสแตนต์ (แอดเวนติสม์) ต่างก็ได้ลิ้มไปแล้ววาระบอบสันตะปาปาคือผู้ใด ปี ค.ศ. 1798 เป็นปีแรกที่บรรดาประชาชาติทั่วส่วนที่เหลือของโลกยอมรับว่าสหรัฐอเมริกาเป็นชนชาติเอกราช และยังเป็นปีที่ชาวของทูตสวรรค์องค์แรกมาถึง ในหน้าประวัติศาสตร์ด้วย

“คำขวัญ” ของโปรเตสแตนต์ในเวลานั้นคือ “พระคัมภีร์ และพระคัมภีร์เท่านั้น” โปรเตสแตนต์ระบุตนเองว่าเป็นผู้พิทักษ์พระคัมภีร์เพียงอย่างเดียว และเมื่อแอดเวนติสม์รับช่วงเสื่อคลุมของพวกเขาไว้เมื่อทูตสวรรค์ที่สองมาถึง พวกเขาได้รับ “คำขวัญ” นั้นไว้ และภายหลังได้รับการเรียกขานว่า “ประชาชนแห่งพระคัมภีร์” โดยผ่านพันธกิจของวิลเลียม มิลเลอร์ พวกเขาได้รับกฎชุดหนึ่งซึ่งหากนำไปใช้อย่างถูกต้อง ก็จะเปิดพระคัมภีร์แก่ความเข้าใจของทุกคนที่ปรารถนาจะรับฟัง กฎแห่งการตีความคำพยากรณ์ของมิลเลอร์คือสิ่งที่พระวิญญาณแห่งการดลใจตรัสว่าเราจำเป็นต้องศึกษา หากเราจะประกาศข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม

พระคริสต์ตรัสว่า “ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรามา ให้ผู้นั้นปฏิเสธตนเอง และรับกางเขนของตนแบกตามเรามา” และพระองค์ตรัสอีกว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด” ความสว่างแห่งสัจธรรมกำลังส่องออกไปดลใจประทีปที่ลูกโซติช่วง และบรรดาผู้ที่รักความสว่างจะไม่เดินในความมืด เขาทั้งหลายจะศึกษาพระคัมภีร์ เพื่อจะได้รับความรู้โดยแน่ชัดว่าตนกำลังฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าจริง มิใช่เสียงของคนแปลกหน้า

“บรรดาผู้ที่มีส่วนร่วมในการประกาศข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม กำลังค้นคว้าพระคัมภีร์ตามแนวทางเดียวกันกับที่คุณพ่อมิลเลอร์ได้ยึดถือไว้ ในหนังสือเล่มเล็กชื่อ Views of the Prophecies and Prophetic Chronology คุณพ่อมิลเลอร์ได้ให้กฎเกณฑ์อันเรียบง่าย แต่เปี่ยมด้วยความเข้าใจและสำคัญยิ่ง สำหรับการศึกษพระคัมภีร์และการตีความไว้ดังต่อไปนี้:

“1. ทุกถ้อยคำต้องมีนัยสำคัญอันเหมาะสมต่อเรื่องที่น่าเสนอไว้ในพระคัมภีร์; 2. พระคัมภีร์ทุกตอนล้วนจำเป็น และอาจเข้าใจได้โดยการประยุกต์ใช้และการศึกษาด้วยความเพียร; 3. ไม่มีสิ่งใดที่ทรงสำแดงไว้ในพระคัมภีร์ซึ่งจะถูกหรืออาจถูกซ่อนไว้จากผู้ทีหูลงด้วยความเชื่อโดยไม่ลังเล; 4. เพื่อจะเข้าใจหลักคำสอน จงรวบรวมพระคัมภีร์ทุกตอนทีกล่าวถึงเรื่องที่ท่านปรารถนาจะรู้ แล้วให้ทุกถ้อยคำมีอิทธิพลอันเหมาะสมของมัน; และถ้าท่านสามารถกำหนดทฤษฎีของท่านได้โดยปราศจากความขัดแย้ง ท่านก็ยอมไม่อยู่ในความผิดพลาด; 5. พระคัมภีร์ต้องเป็นผู้อธิบายตนเอง เพราะพระคัมภีร์เป็นบรรทัดฐานของตนเอง หากข้าพเจ้าต้องฟังพาทาจารย์คนหนึ่งให้อธิบายแก่ข้าพเจ้า และเขาคาดเดาความหมายของพระคัมภีร์นั้น หรือปรารถนาให้มีความหมายเช่นนั้นเนื่องด้วยลัทธิความเชื่อแบบนิกายนิยมของเขา หรือเพื่อให้ตนเป็นที่นับถือว่ามีปัญญา เมื่อนั้นการคาดเดา ความปรารถนา ลัทธิความเชื่อ

หรือสติปัญญาของเขาย่อมเป็นบรรทัดฐานของข้าพเจ้า มิใช่พระคัมภีร์”

“ข้างต้นนี้เป็นส่วนหนึ่งของกฎเกณฑ์เหล่านี้ และในการศึกษาพระคัมภีร์ของเรา เราทุกคนย่อมกระทำได้ดีหากใส่ใจหลักการที่ได้วางไว้”

“ความเชื่อเท่านั้นตั้งอยู่บนพระคัมภีร์;

แต่ชาตานใช้กลอุบายมากมายเพื่อบิดเบือนพระคัมภีร์และนำความผิดพลาดเข้ามา ดังนั้นจึงจำเป็นต้องใช้ความระมัดระวังอย่างยิ่ง หากผู้ใดปรารถนาจะรู้ว่าพระคัมภีร์สอนอะไรจริง ๆ การหลงผิดอย่างใหญ่ประการหนึ่งในยุคนี้คือการหมกมุ่นอยู่กับความรู้สึกมากเกินไป และอ้างว่าตนเชื่อตรงทั้งที่เพิกเฉยต่อถ้อยคำอันชัดเจนของพระวจนะของพระเจ้า เพราะพระวจนะนั้นไม่สอดคล้องกับความรู้สึก

หลายคนไม่มีรากฐานสำหรับความเชื่อของตนนอกจากอารมณ์

ศาสนาของเขาประกอบด้วยความตื่นเต้นเร้าใจ; เมื่อสิ่งนั้นสิ้นสุดลง ความเชื่อของเขาก็สูญไป

ความรู้สึกอาจเป็นกลบ แต่พระวจนะของพระเจ้าเป็นข้าวสาลี และ ‘กลบจะเทียบอะไรกับข้าวสาลีเล่า?’ ผู้เผยพระวจนะตรัสไว้”

“จะไม่มีผู้ใดถูกพิพากษาลงโทษเพราะมิได้เอาใจใส่ต่อความสว่างและความรู้ซึ่งตนไม่เคยมี และไม่อาจได้รับได้ แต่มีคนเป็นอันมากปฏิเสธที่จะเชื่อฟังความจริงที่ทูตของพระคริสต์ได้นำมาเสนอแก่เขา เพราะเขาปรารถนาจะดำเนินตามมาตรฐานของโลก และความจริงที่ได้มาถึงความเข้าใจของเขาแล้วนั้น ความสว่างที่ได้ส่องเข้าไปในจิตวิญญาณ จะกล่าวโทษเขาในวันพิพากษา ในวาระสุดท้ายเหล่านี้ เรามีความสว่างที่ส่องมาซึ่งได้ส่องประกายตลอดทุกยุคทุกสมัย และเราจะต้องรับผิดชอบตามสมควรแก่ความสว่างนั้น ทางแห่งความบริสุทธิ์มิได้อยู่ในระดับเดียวกับโลก แต่เป็นหนทางที่ยกขึ้นแล้ว หากเราดำเนินในทางนี้ หากเราวิ่งในทางแห่งพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจะพบว่า ‘วิถีของผู้ชอบธรรมเป็นประดุจแสงอรุณ ซึ่งทอแสงสุกไสยงๆ ขึ้นจนถึงเวลาเที่ยงวัน’” Review and Herald, November 25, 1884.

ท่านสามารถอ่านรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของ William Miller ได้ในบทความเรื่อง William Miller ภายใต้หมวดหมู่ Prophetic Keys

ในการ “ศึกษาพระคัมภีร์ของเรา เราทุกคนพึงกระทำอย่างดีที่สุดที่จะใส่ใจต่อหลักการที่ได้ถูกกำหนดไว้”

ภายในกฎแห่งการตีความคำพยากรณ์ของ “บิดามิลเลอร์”

เขาแห่งโปรเตสแตนต์ได้รับมอบเอกสารศักดิ์สิทธิ์ที่เราเรียกว่า พระคัมภีร์

และยังได้รับมอบความรับผิดชอบที่จะปกป้องและส่งเสริมหลักการต่าง ๆ ที่บรรจุอยู่ในนั้น และเขาแห่งโปรเตสแตนต์ยังได้รับมอบกฎชุดหนึ่งเพื่อแบ่งแยกความหมายและเจตนาของเอกสารศักดิ์สิทธิ์นั้นอย่างถูกต้องอีกด้วย

เขาแห่งลัทธิสาธารณรัฐได้รับมอบเอกสารศักดิ์สิทธิ์ฉบับหนึ่งซึ่งเราเรียกว่า “รัฐธรรมนูญ”

และยังได้รับมอบความรับผิดชอบในการพิทักษ์และส่งเสริมหลักการทั้งหลายที่บรรจุอยู่ในนั้นด้วย เขาแห่งลัทธิส

าธารณรัฐยังได้รับมอบชุดกฎเกณฑ์เพื่อวินิจฉัยความหมายและเจตนาของเอกสารศักดิ์สิทธิ์นั้นอย่างถูกต้อง

อง กฎเกณฑ์ที่ได้รับมอบเพื่อใช้วินิจฉัยรัฐธรรมนูญอย่างถูกต้องคือ “กฎหมายสิทธิ” (Bill of Rights)

และกฎหมายดังกล่าวได้ประดิษฐานวัตถุประสงค์ที่สำคัญที่สุดของรัฐธรรมนูญไว้ในข้อกำหนดแรก ๆ

ของกฎหมายสิทธินั้น บทแก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่หนึ่งซึ่งระบุไว้ในกฎหมายสิทธิคือเสรีภาพทางศาสนา

การแสดงออก เสรีภาพในการพูด และเสรีภาพของสื่อมวลชน

“รัฐสภาจะตรากฎหมายใด ๆ เกี่ยวกับการสถาปนาศาสนา

หรือห้ามการใช้เสรีภาพในการนับถือศาสนานั้นโดยเสรีมิได้; หรือจำกัดเสรีภาพในการพูด

หรือของสื่อมวลชน; หรือสิทธิของประชาชนที่จะชุมนุมกันโดยสงบ

และที่จะยื่นคำร้องต่อรัฐบาลเพื่อขอให้แก้ไขความเดือดร้อนคับข้องใจ” รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกา, แก้ไขเพิ่มเติมครั้งที่ 1

กฎหมายวันอาทิตย์เป็นการโจมตีอย่างเปิดเผยต่อประเด็นแรกของรัฐธรรมนูญ ซึ่งคำประกันเสรีภาพทางศาสนา และซึ่งถูกล้มล้างโดยกฎหมายวันอาทิตย์ จึงเป็นการหมายถึงจุดจบของรัฐธรรมนูญ จุดจบของสหรัฐอเมริกาในฐานะอาณานิคมที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ และเป็นจุดเริ่มต้นของการข่มเหง ต่อบรรดาผู้ที่ในเวลานั้นกำลังประกาศข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สามด้วยเสียงอันดัง ผู้ที่กำลังประกาศเสียงอันดัง ของทูตสวรรค์องค์ที่สามและคัดค้านการทำลายบหแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่หนึ่งและรัฐธรรมนูญ ย่อมถูกข่มเหงโดยบรรดาผู้ซึ่งควรจะเป็นผู้พิทักษ์และผู้บังคับใช้กฎอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งปกป้องเอกสารอันศักดิ์สิทธิ์ที่พวกเขาได้รับการแต่งตั้งให้พิทักษ์รักษา นี่เป็นภาพประกอบของการเข้าใจและการประยุกต์ใช้ประวัติศาสตร์คู่ขนานของเขาทั้งสองของสัตว์ร้ายจากแผ่นดินซึ่งมีลักษณะคล้ายลูกแกะ บรรพชนผู้ก่อตั้งรัฐธรรมนูญมีลักษณะคู่ขนานกับบิดามิลเลอร์ คำว่าบิดาที่ใช้กับมิลเลอร์นั้น ใช้เพื่อระบุถึงผู้นำ มิใช่ในกบวชแบบโป๊ป พระคัมภีร์ห้ามมิให้เรียกมนุษย์ว่าบิดา เมื่อบุคคลเหล่านั้นอ้างตนว่าเป็นผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณ ชาวมิลเลอร์ได้รับการเรียกตามชื่อของบิดาของพวกเขา ดังที่มักเป็นเช่นนั้น การพลาดความแตกต่างข้อนี้ยอมทำให้พลาดความหมายบางส่วนของข่าวสารของเอลียาห์ เมื่อข่าวสารนั้นเห็นใจของบิดาทั้งหลายกลับมาหาบุตรทั้งหลาย และเห็นใจของบุตรทั้งหลายกลับมาหาบิดาทั้งหลายด้วยเช่นกัน

สหรัฐอเมริกาในอิสยาห์บทที่ยี่สิบสามคืออาณานิคมที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ และยังคงเป็นเช่นนั้นอยู่ จนกว่าจะล้มล้างรัฐธรรมนูญของตนในกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว อาณานิคมที่หกปกครองอยู่เป็นเวลาสิบเจ็ดสิบปีเชิงพยากรณ์ ซึ่งเป็นวันเวลาของกษัตริย์องค์หนึ่ง อาณานิคมนั้น (กษัตริย์องค์หนึ่งคืออาณานิคมหนึ่ง) ที่ปกครองอยู่เจ็ดสิบปีคือบาบิโลน ตลอดระยะเวลาเจ็ดสิบปีนั้น เขาของรัฐคือรัฐบาลแห่งบาบิโลน และเขาของคริสตจักรคือชาวเคลเดีย ดาเนียล ชั้ดรัค เมซาค และอาเบดเนโก เป็นภาพแทนของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ทั้งเขาทั้งสองและประชากรของพระเจ้าได้รับการนำเสนอไว้ในคำพยาของดาเนียล การเป็นเชลยในบาบิโลนเป็นเวลาสิบเจ็ดสิบปีเป็นวันเวลาของกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งอิสยาห์ใช้เพื่อชี้ระบุว่าประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของสหรัฐอเมริกาและประวัติศาสตร์ของแอ็ดเวนติสม์คือช่วงเวลาตั้งแต่ปี 1798 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์

การระบุว่าแนวเส้นแห่งประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์สำหรับเขาทั้งสองของสหรัฐอเมริกาเปิดโอกาสให้เราพิจารณา ทั้งจุดจบและจุดเริ่มต้น โดยใช้พยานสองเขาเพื่อระบุลักษณะเฉพาะของอีกเขาหนึ่ง ท้ายที่สุดแล้ว เขาทั้งหลายก็เป็นเขาประเภทเดียวกัน ในพระธรรมดาเนียลมีเขาต่าง ๆ บางเขาถูกหัก และมีเขาที่งอกออกมาจากเขาที่ถูกหักนั้น เขาบางเขาในพระธรรมดาเนียลมีขนาดไม่เท่ากัน และเกิดขึ้นภายหลังอีกเขาหนึ่ง แต่หาเป็นเช่นนั้น ไม่กับเขาทั้งสองของสหรัฐอเมริกา เขาทั้งสองนั้นดำเนินขนานกันไปตลอดประวัติศาสตร์เดียวกันและก่อให้เกิดหมุดหมายเดียวกัน แม้จะแตกต่างกันจากกันและกัน ในแง่ของจุดประสงค์ก็ตาม ภายในประวัติศาสตร์นั้นยังมีข้อพิงระวังซึ่งมีความสำคัญต่อความเข้าใจเช่นกัน

ในช่วงเริ่มต้นของลัทธิแอ็ดเวนติสต์ ได้มีการเปลี่ยนผ่านจากประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ซึ่งแทนโดยคริสตจักรแห่งฟีลาเดลเฟีย ไปสู่คริสตจักรแห่งเลาดีเซีย ดังนั้น ในวาระสุดท้ายก็จำต้องมีการเปลี่ยนผ่านออกจากประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของเลาดีเซียด้วย พระธรรมวิวรณ์ของพระเยซูคริสต์รวมไว้ซึ่งความกระจ่างแห่งความเข้าใจนี้

และสิ่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่กำลังถูกเปิดเผยออกในเวลา

และ “เมื่อสิ้นสุดเจ็ดสิบปี” สันตะปาปาจะ “ขับร้อง” และ “หญิงแพศยาผู้ถูกลืม” จะได้รับการระลึกถึงอีกครั้ง นางถูก “ระลึกถึง” ณ กฎหมายวันอาทิตย์ ซึ่งประเด็นอยู่ระหว่างการนมัสการดวงอาทิตย์ หรือการนมัสการวันที่ธรรมเนียมปฏิบัติของพระเจ้าได้ทรงบอกแก่นุษยชาติให้ “ระลึกถึง”

ในบทความนี้ เราได้ชี้ให้เห็นว่าประวัติศาสตร์แห่งการครอบครองเจ็ดสิบปีของบาบิโลน เป็นแบบอย่างของประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาตั้งแต่ปี 1798 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ ในบทความก่อนหน้านี้ และบ่อยครั้งในตารางของฮาบากุก

เราได้ชี้ให้เห็นว่าการเป็นเชลยอยู่ในอียิปต์และการได้รับการปลดปล่อยจากอียิปต์

ก็เป็นแบบอย่างของประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาและประชากรของพระเจ้าด้วย ประวัติศาสตร์ทั้งสี่สายนี้ คือของบาบิโลน อียิปต์ แอดเวนติสม์ และสหรัฐอเมริกา

มิใช่เพียงเส้นเรื่องเดียวที่จะนำมาประกบกับเส้นเรื่องเหล่านี้

แต่เมื่อเราประยุกต์ใช้กฎแห่งการกล่าวถึงครั้งแรกกับทั้งสี่สายนี้แล้ว สิ่งนั้นน่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง

ข้าพเจ้าจะปิดท้ายบทความนี้ด้วยตัวอย่างหนึ่งที่เรียบง่ายและยังไม่ครบถ้วน

เพื่อแสดงให้เห็นว่าข้าพเจ้าหมายถึงอะไร และสิ่งที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะกล่าวต่อไป

เมื่อเราได้พิจารณาประวัติศาสตร์ของอิสยาห์ บทที่ยี่สิบสาม เพิ่มเติมในภายหลัง.

ประวัติศาสตร์ของบาบิโลนเริ่มต้นด้วยกษัตริย์ผู้กลับใจใหม่ และสิ้นสุดลงด้วยกษัตริย์ชั่วร้าย

ไม่ว่าจะเป็นไบเดนหรือทรัมป์ก็ไม่สำคัญ

เพราะพระธรรมดาเนียลสอนว่าเป็นพระเจ้าผู้ทรงสถาปนาผู้ปกครองขึ้นและทรงปลดเขาลง

สิ่งที่แน่ชัดได้เกี่ยวกับผู้นำ ไม่ว่าจะเป็เดโมแครตหรือรีพับลิกัน ในเวลาของกฎหมายวันอาทิตย์

ก็คือพวกเขาเป็นผู้นำที่ชั่วร้าย เนบูคัดเนสซาร์คือบาบิโลน เขาเป็นทราชของบาบิโลน

ผู้เต็มใจจะโยนชายดีสามคนเข้าไปในไฟ แต่ในที่สุดเขาก็กลับใจมาหาพระเจ้าแห่งดาเนียล

หาเป็นเช่นนั้นไม่กับผู้นำคนสุดท้ายคือเบลชัสซาร์ เขาเป็นกษัตริย์ชั่วร้าย

สหรัฐอเมริกาในคำพยากรณ์เริ่มต้นดจลลกแคะ

อันเป็นสัญลักษณ์ของพระคริสต์และการทรงถวายพระองค์เป็นเครื่องบูชาสำหรับมนุษยชาติ

ในที่สุดสหรัฐอเมริกาจะพุดดจม้งกร การเปลี่ยนจากพระคริสต์ไปสู่ซาตานในแนวประวัติศาสตร์นี้

แสดงให้เห็นโดยความแตกต่างระหว่างเนบูคัดเนสซาร์กับเบลชัสซาร์

“เบลชัสซาร์ได้รับโอกาสมากมายให้รู้และกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า

เขาได้เห็นเนบูคัดเนสซาร์ผู้เป็นปู่ของตนถูกขับออกจากสังคมของมนุษย์

เขาได้เห็นสติปัญญาซึ่งกษัตริย์ผู้เยอหยิ่งนั้นเคยโอ้อวด

ถูกพรากไปโดยพระองค์ผู้ประทานสติปัญญานั้นแก่เขา

เขาได้เห็นกษัตริย์ถูกขับออกจากอาณาจักรของตน และถูกทำให้เป็นสหายของสัตว์แห่งทุ่งนา แต่ความรัก

ในความสนุกสนานและการยกย่องตนเองของเบลชัสซาร์ได้ลบลือนบทเรียนที่เขาไม่ควรลืมเป็นอันขาด

และเขาได้กระทำบาปคล้ายคลึงกับบาปที่นำการพิพากษาอันเด่นชัดมาสู่เนบูคัดเนสซาร์

เขาได้ทำให้โอกาสซึ่งประทานแก่เขาด้วยพระกรุณาสูญเปล่า

โดยละเลยที่จะใช้โอกาสซึ่งอยู่แค่เอื้อมเพื่อให้คุ้นเคยกับความจริง ‘ข้าพเจ้าต้องทำประการใดจึงจะรอด?’

เป็นคำถามที่กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แต่โง่เขลานั้นปล่อยผ่านไปอย่างไม่ใส่ใจ” Bible Echo, April 25, 1898.

จงสังเกตว่า เบลชัสซาร์ผู้ชั่วร้ายนั้นเป็นกษัตริย์ผู้โง่เขลา

เขาได้รับการพิพากษาเช่นเดียวกับเนบูคัดเนสซาร์ผู้เป็นบิดาของตน

เพราะการพิพากษาทั้งสองนั้นถูกแสดงไว้ว่าเป็น “เจ็ดวาระ” แห่งเลวินิตี บทที่ยี่สิบหก

เนบูคัดเนสซาร์อยู่ในทุ่งนา ดำรงชีวิตดุจสัตว์เดียรัจฉานเป็นเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบวัน

ซึ่งเท่ากับเจ็ดปีตามพระคัมภีร์ และการพิพากษาเหนือเบลชัสซาร์ผู้เป็นบุตรของเขา ซึ่งถูกเขียนไว้บนผนัง ก็เป็นสัญลักษณ์แทนจำนวนสองพันห้าร้อยยี่สิบเช่นกัน ความแตกต่างก็คือ การพิพากษาที่มีต่อเนบูคัดเนสซาร์ได้นำเขาให้กลับใจและทำให้เขาเป็นกษัตริย์ผู้มีปัญญา ขณะที่การพิพากษาต่อเบลชัสซาร์นั้นตกอยู่เหนือกษัตริย์ผู้โง่เขลา

“ต่อกษัตริย์องค์สุดท้ายแห่งบาบิโลน ดังเช่นโดยนัยแบบอย่างต่อกษัตริย์องค์แรกของมัน ได้มีคำพิพากษาจากยามเฝ้าระวังแห่งสวรรค์มาถึงว่า ‘โอ กษัตริย์เอ๋ย, ... พระราชาอาณาจักรได้ถูกพรากไปจากพระองค์แล้ว’ ดาเนียล 4:31” Prophets and Kings, 533.

ลายพระหัตถ์บนผนังสำหรับประธานาธิบดีคนสุดท้ายนั้นคือการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่หนึ่ง ซึ่งระบุถึง “กำแพง” แห่งการแยกคริสตจักรออกจากรัฐ อันเป็นสิ่งที่กษัตริย์โง่เขลาคนสุดท้ายไม่เข้าใจ “เจ็ดเท่า” แห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก เป็นภาพแทนของ “การกระจัดกระจายของประชากร” ซึ่งกษัตริย์ฝ่ายเหนือกระทำให้สำเร็จ ณ กฎหมายวันอาทิตย์ การกระจัดกระจายนั้นคือความพิเนาศของชาติซึ่งติดตามมาภายหลังกฎหมายวันอาทิตย์ ชาติที่หกได้ล้มบทเรียนของบรรพชนผู้ก่อตั้งของตน ผู้ซึ่งร่างรัฐธรรมนูญขึ้นเพื่อคุ้มครองไม่เพียงจากคริสตจักรที่เสื่อมทรามเท่านั้น แต่ยังจากบรรดากษัตริย์ยุโรปผู้กดขี่ด้วย ซึ่งหญิงแพศยาที่เสื่อมทรามนั้นได้นอนร่วมด้วย บรรพชนผู้ก่อตั้งเป็นตัวแทนของผู้ที่ปฏิเสธสันตะปาปาและบรรดากษัตริย์แห่งยุโรป เพราะพวกเขาารู้จากประสบการณ์ของตนเอง หลังจากได้ออกมาจากการกระจัดกระจายตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีแห่งความมิดมนของสันตะปาปา ว่าหลักประกันเพื่อป้องกันทรราชประเภทนั้นจะต้องเป็นแกนกลางแห่งรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ของพวกเขา พวกเขาเป็นบิดาที่มีปัญญา พวกเขาเหมือนลูกแกะ แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่กับบิดาคนสุดท้าย เพราะเขาจะพูดอย่างพญานาค บรรดาบิดาออกมาจากการกระจัดกระจาย และบุตรก็กลับเข้าไปสู่การกระจัดกระจายอีกครั้งหนึ่ง ทรราชในทั้งสองกรณีคือสันตะปาปาองค์แรกและสันตะปาปาองค์สุดท้าย

สัญลักษณ์แห่งการพิพากษาที่มีต่อเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์องค์แรก และเบลชัสซาร์ กษัตริย์องค์สุดท้าย คือการกระจัดกระจาย “เจ็ดเท่า” แห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก เนบูคัดเนสซาร์ได้ดำเนินชีวิตตามนั้น และเบลชัสซาร์ก็มีถ้อยคำนั้นเขียนไว้บนผนังเป็นคำจารึกเหนือหลุมศพของเขาเองในคืนเดียวกับที่เขาสิ้นชีวิต สัญลักษณ์ของเขาแห่งสาธารณรัฐในตอนต้นคือการหลุดพ้นจากพันธนาการของกษัตริย์ฝ่ายเหนือ และสัญลักษณ์ของเขาแห่งสาธารณรัฐในตอนปลายคือการตกเป็นเชลยอันเกิดจากกษัตริย์ฝ่ายเหนือ กฎหมายวันอาทิตย์คือ “คืนเดียวกันนั่นเอง” ที่มันสิ้นชีวิตลงในฐานะอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ ในภาพประกอบทั้งสี่นี้ คือเบลชัสซาร์ เนบูคัดเนสซาร์ และการเริ่มต้นกับการสิ้นสุดของเขาแห่งสาธารณรัฐ นั้น ยี่สิบห้า ยี่สิบ แห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก เป็นสัญลักษณ์ที่ถูกนำเสนอไว้ทั้งในตอนต้นและในตอนปลาย สิ่งนั้นแสดงถึงลายพระหัตถ์ของอัลฟาและโอเมกา

“คำพยากรณ์เรื่องเวลา” ประการแรกที่วิลเลียม มิลเลอร์ค้นพบ คือ สองพันห้าร้อยยี่สิบแห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก นั้นเป็นศิลาก้อนแรกในรากฐานที่พระเยซูทรงวางไว้ผ่านงานของมิลเลอร์ อีกทั้งยังเป็นความจริงพื้นฐานประการแรกที่แอ็ดเวนติสม์ได้ละทิ้งไปในปี 1863 เมื่อบรรดาศิลาแห่งความจริงของมิลเลอร์ทั้งหมดถูกวางลงในรากฐานแล้ว ความจริงเหล่านั้นก็ได้รับการแทนไว้บนศิลาจารึกสองแผ่นของฮาบากุก ซึ่งก็คือแผ่นภูมิผู้บุกเบิกปี 1843 และ 1850 ศิลาจารึกสองแผ่นนั้นเป็นตัวแทนของความสัมพันธ์แห่งพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับประชากรที่ทรงตั้งนามของพระองค์ไว้

เช่นเดียวกับที่ศิลาจารึกสองแผ่นแห่งพระบัญชาผู้ตีสิบประการเป็นตัวแทนของพันธสัญญากับอิสราเอลโบราณ.

เมื่อสิ้นสุดยุคแอตเทนติสม์แบบเลาติเซีย เมื่อมันถูกคายออกจากพระโอษฐ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ณ เวลาของกฎหมายวันอาทิตย์ ลายพระหัตถ์บนผนังก็คือแผนภูมิศักดิ์สิทธิ์ของผู้บุกเบิกทั้งสองฉบับนั้น แผนภูมิซึ่งพวกเขาไม่สามารถอ่านได้ เพราะพวกเขาปฏิเสธที่จะรับประโยชน์จากสารแห่งคำเตือนในช่วงเริ่มต้นแห่งประวัติศาสตร์ของตน....

วิกฤตการณ์ทางการเงิน ค.ศ. 1837 ในสหรัฐอเมริกาเป็นเหตุการณ์ที่ซับซ้อน ซึ่งถูกจุดชนวนขึ้นจากการผสมผสานกันของปัจจัยทางเศรษฐกิจ นโยบายต่าง ๆ และกิจกรรมการเก็งกำไร.

ฟองสบู่การเก็งกำไร: ในช่วงหลายปีก่อนถึงปี 1837 ได้เกิดภาวะเฟื่องฟูของการเก็งกำไรในที่ดินและการลงทุน ซึ่งมีแรงขับเคลื่อนส่วนหนึ่งมาจากการขยายตัวของประเทศไปทางตะวันตก การเก็งกำไรในที่ดิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตชายแดนตะวันตก นำไปสู่ราคาที่ดินที่พุ่งสูงเกินจริงและการกู้ยืมที่มากเกินไป

สินเชื่อที่เข้าถึงได้โดยง่ายและการให้กู้ยืมเพื่อการเก็งกำไร: ธนาคารและสถาบันการเงินต่างออกเครดิตและเงินกู้เป็นจำนวนมาก โดยบ่อยครั้งปราศจากหลักประกันที่เพียงพอ การเข้าถึงสินเชื่อได้โดยง่ายเช่นนี้ได้ส่งเสริมความคลุ้มคลั่งในการเก็งกำไร และเพิ่มความเสี่ยงต่อความไม่มั่นคงทางการเงิน

การขยายตัวเกินขอบเขตของธนาคาร: ธนาคารต่าง ๆ กำลังขยายกิจการของตนอย่างรวดเร็ว โดยมีกำไรเกินคาด (ธนบัตร) มากกว่าปริมาณเงินตราโลหะมีค่า (ทองคำและเงิน) ที่ตนมีไว้ค้ำประกัน การปฏิบัติเช่นนี้ซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า "wildcat banking" ส่งผลให้มีเงินตราที่ขาดการกำกับดูแลและไม่น่าเชื่อถือหมุนเวียนอยู่ในระบบอย่างสิ้นเกิน

นโยบายเศรษฐกิจของแจ็กสัน: นโยบายของประธานาธิบดีแอนดรูว์ แจ็กสันมีส่วนทำให้วิกฤตรุนแรงยิ่งขึ้น เขาได้ออกประกาศ Specie Circular ในปี 1836 ซึ่งกำหนดให้การซื้อที่ดินสาธารณะต้องชำระด้วยเงินตราโลหะมีค่า (ทองคำและเงิน) แทนเงินกระดาษ สิ่งนี้นำไปสู่การเร่งรีบแลกธนบัตรเป็นเงินตราโลหะมีค่า ก่อให้เกิดความตื่นตระหนกทางการเงินและการล้มละลายของธนาคารต่าง ๆ

ปัจจัยระหว่างประเทศ: วิกฤตการณ์ในสหรัฐอเมริกายังได้รับอิทธิพลจากภาวะเศรษฐกิจระหว่างประเทศด้วย ภาวะซบเซาในเศรษฐกิจอังกฤษ ซึ่งเป็นคู่ค้าสำคัญของสหรัฐอเมริกา ได้นำไปสู่การลดลงของอุปสงค์ต่อสินค้าและสินค้าส่งออกของอเมริกา ทั้งนี้ย่อมส่งผลกระทบต่อภาคธุรกิจของอเมริกาและมีส่วนก่อให้เกิดความทุกข์ยากทางเศรษฐกิจ

ความตื่นตระหนกและการแห่ถอนเงินจากธนาคาร: ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1837 ชุดของแรงกระแทกทางการเงินหลายประการ รวมทั้งการล้มละลายของธนาคารและการหดตัวของสินเชื่อ ได้ก่อให้เกิดความตื่นตระหนกในหมู่ผู้ลงทุนและผู้ฝากเงิน ความตื่นตระหนกนี้ได้จุดชนวนให้เกิดกระแสการแห่ถอนเงินจากธนาคาร และการหดตัวของสินเชื่ออย่างรุนแรง

การหดตัวของปริมาณเงิน: เมื่อธนาคารต่าง ๆ ล้มละลายและสินเชื่อตั้งตัวลง ปริมาณเงินโดยรวมในระบบเศรษฐกิจได้หดตัวลงอย่างมีนัยสำคัญ การหดตัวของปริมาณเงินนี้ยิ่งซ้ำเติมความยากลำบากทางเศรษฐกิจและทำให้ภาวะถดถอยรุนแรงลึกยิ่งขึ้น การผสมผสานกันของปัจจัยเหล่านี้ได้นำไปสู่ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำอย่างรุนแรง ซึ่งมีลักษณะเด่นคือการล้มละลายของธนาคาร การว่างงาน การใช้จ่ายของผู้บริโภคที่ลดลง

และภาวะเศรษฐกิจตกต่ำโดยทั่วไป

“เราไม่มีสิ่งใดที่จะต้องหวาดกลัวสำหรับอนาคต นอกจากว่าเราจะลืมนทางที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำเรา และคำสอนของพระองค์ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาแห่งชีวิตของเรา” *Life Sketches*, 196.